

קונטרס לגימת הסתר

בו ילגום כל איש יהודי סתרים רבים
המנעימים זה לזה בהלכה ואגדה המשמשים
בערבוביא

בקונטרס זה אינך צריך לדפדף ולחפש אחר "סליחה לשבע ברכות"
"יוצר לברית" "תפלת מחזור ויטרי" "קינה לד' אדר" וכדו' אלא תמצא כל דבר
במקומו וכל תפלה מכוונת כנגד השער העשוי לקבל אותה

וכך כתוב בסוף ספר תורת הבית להרשב"א זלה"ה שהוקרב אל מזבח הדפוס בעיר יוזפאף בשנת "הרשב"א זלה"ה"
לפ"ק הנהוג כאן "קנו ממני חבור זה אל תחוסו על כספכם הלא מצער היא ותחי נפשי ונפשכם חנוני חנוני כי באתי בכף העוני
מצוקות סבוני גם סבבוני יתר על התלאות הטבעיות השווים לכל אנשי המין על זאת נבוכו רעיוני בראותי רבים
מעמי הארץ מתייהרים ואנשי לצון אשר לא הגיעו לרועה צאן להם בית ודירה כסא שלחן ומנורה ואני
עני ואביון ועל זאת אודה יה אשר נתן לי חן בעיני הגביר המפורסם אברהם שטרפלעץ
כה דברי הנבזה וחדל אישים יצחק איציק היילפרין מק"ק וורניק יע"א", ולהיות
כי אין רבים הזוכים להגיע לסוף ספר הקדוש תורת הבית וכמעט נשכח מלב
אותו איציק היילפרין העני מק"ק וורניק ומצוה לקיים דברי המת
ולפרסם צוואתו הקדושה לכל מאן דבעי וזכותו
תעמוד לנו לכל הדורות, ואשרי מי
שיעלה על קברו¹:
חזק

¹ המעוניין להשתתף בהוצאות האגודה להנצחת הגרסה"י מוורניק יוכל לחייג כוכבית 127 מסלפון סלולרי, נא לא לחייג
בבית הכנסת.

המחבר: נ נח נחמ נחמן
בהוצאת המכון והאגודה לזכר הגרא"י וורניק זללה"ה

מחזיק מפתחות

והוא יחזיק כל התפלות והדרושים הנוראים והמעשים המעוררים
הכתובים בספר הזה:

הסכמת המחבר

יוצר לליל הפורים

מזמור על החזן

סליחה לשבע ברכות

קרובץ לברית

קינה לד' אדר

שיר תהלות לפרוייקטין

מעשה סעודת אחשורוש

באור ענין משתה אחשורוש

מסכתא דאיזהו ישיבישער

דרוש לפורים

שיחת התעוררות

מערכת המחשבה

מעשה נורא

מעשה מרבינו

מעשה נורא ממכתבים

טשולנט מספר על עצמו

טורקידיה!

פקסימיליא!

עט הקסמים

מנדלי בעל המצאות

פסק

אגרויסע שוטה

מעשה אגרות המן

לשלשת הקבלה

חדש על המדף

פתיחה

נכלם אני וגם אומללתי באשר לא נמצא מקום בהקדמותי הרבות לציין בו את דברי הרוקח לרמוז שמי כו' ולא את דברי רעק"א לְפֹסֶה הכל באותיות נאות כו' ולא יעמדו על הברכה כו' ובצאתי אפרוש כפי כו' לכן יהי נא כאלו ציינתי לפניכם לפרטם אי אפשר:

הקדמת המחבר

מאז ומעולם היו אנשים מביעים את מחשבותיהם ורגשותיהם בכתיבת ספורים, שירים, מחזות, ואכן אף הצבור שלנו עשיר ביותר בהבעותיו, לדוגמא, כל שבוע נוכל לשמוע על קלטת חסידית חדשה המכילה כמובן עשרה שירים בדיוק, חמש מכל צד, אחד באנגלית ואחד באידיש [ולא חשוב אם הזמר החסידי הצעיר והמצליח הוא תימני, פרסי, רומני, או חזר אתמול בתשובה], כמובן שאין צורך לציין את מלות השירים ["אני מאמין במשיח" "הנה המשיח" "ברוך הבא משיח" "אני בעצמי משיח" "שנה הבאה משיח" "סימן טוב"].

גם בתחום הספרים הפורח הרבה יותר אנו מתבשרים מדי כמה ימים על ספר חדש העוסק כמובן בחבורת ילדים / נערים / נערות המסכלים ברגע האחרון את מזימותיו של המחבל, שום דבר לא צפוי! הספור מתרחש או בירושלים או בחיפה או בנתניה או בבני ברק, שימו לב: כמעט יותר מארבעה אפשרויות!

ואם קמו לנו סופרים בודדים שניסו להיות מקוריים, חוה רוזנברג למשל הרי שלאחר שבשני ספרי הבכורים שלה עסקה בגיחוצי בית ספר / פנימיה [שלאחר ששככה ההתלהבות עוררו בקורת על חשיבות ורגשנות מוגזמת לפרטים טפלים] נצרכה גם היא ב"לחצוב בסלע" לחזור שוב לנושא הנדוש ביותר של מחבלים ופיצוצים, אפילו מחברים מוכשרים כמו וינשטוק ב"קשר גורדי" כשהוא חוזר על עצמו בצורה מגוחכת בסיטואציה מקבילה ממש ב"עין בעין" על מחבלים המפוצצים את ירושלים בפעם המי יודע כמה, גם ח. אליאב נאלץ להקדיש את הספר "המעטפה" לעניני מחבלים וכדומה [ינסה נא הקורא להיזכר בספר שאינו קשור לאיזה מזימה ערבית חבלנית הנגמרת בהפי אנד בחדסי שמים], הגיע הזמן שנתרעם על סופרים לא רק כשהם מחברים ספרים מזיקים ובלתי הפיכים מבחינה חינוכית אלא גם נבקש ונדרוש רמה ספרותית מסויימת, מקוריות מסויימת, אפריון נמטייה לרבקה גלאי שלאחר כמה ספרי בוסר הוציאה מתחת ידיה את הספר "אשר סחפה הרוח" המגלם בתוכו עשרות עמודים של תוכן שלא שמענו עליו ורקע שלא הכרנו, אכן, היה עליה לעבור על כמה אנציקלופדיות לצורך כתיבת ספר זה, ועל כך תבורך! לא יזיק לסופרינו לתת קצת רקע מקורי

ולא רק קשקושי סגנון וחקויי תחביר, חן חן גם לחוה רזנברג שטרחה לקרוא ספרי רפואה שגם זה הישג יוצא דופן בשדה הספרות שלנו, אך עדיין הידע אינו מרתק דיו.

אנו מצרים על שילדינו רכונים על ספרים בלתי חינוכיים, מי גרם לנו? ההיצע העלוב שאנ"ש נותנים², אם אין ספר מענין חוץ מספריהם של צפורה אדלר [שאגב המדובר במחבר ולא מחברת המתגורר בארה"ב ונוהג בשעות הפנאי לתרגם ספרים לועזיים לעברית תוך שהוא שוזר בהם כפות, טליתות, ותפליין] ומ. ארביל הרחוקים מעולמינו ת"ק פרסה, עלינו לצפות מסופרינו שיכתבו ספר כזה, אם נחמה קרמר [מי זו?] כתבת על ספרה השני ["עד מתי?"] שדרך אגב הוא גדוש במיסטיקה די נדושה] "הספר המרתק ביותר שיצא אי פעם" ולאף אחד זה לא מפריע, זה משום שזה קרוב קצת להיות נכון, כלום אתם מכירים ספר חרדי על רמה יותר גבוהה?

הפליא לעשות ר' ש. מ. ולך במקורית מפתיעה וללא מאמץ יצאו מתחת עטו שבעה ספרים מדהימים! אולם אנו צריכים לצפות לעוד וליותר! אפשר לומר שהנושאים מתחלקים לתקופות, חים ולדר שדוקא מנסה להיות מקורי [אך חבל שאין לו שמץ של מושג בספרות] למשל העלה לפני מספר שנים את הרעיון לתאר "טיפוסים", כלומר להציג אנשים הנראים לא סטנדרטיים אך בעצם מאחוריהם מסתתר אדם ככל האדם ואולי אף יותר, הרעיון לכשעצמו נחמד ומוכר [עיי' הערתו בספר מאחורי המסכה" על הספור "האיש שבקיר", לדוגמא "חיים טובים" ו"חיים ארוכים" המככבים ב"שימו לב אל הנשמה" לקוחים היישר מ"מבצע אלול"] אך מכאן ועד להפוך את הנושא לנושא המבוקש ביותר על סדר היום.. ביתד נאמן לחג נוכל למצוא שנים עשר ספורים שמהם עשרה (!) עוסקים בתיאורי טפוסים, זה מתאר את המוזג וזה את החלבן זה את המנקה וזה את מנהל הבנק, גם חיים ולדר עוסק בנושא באופן כרוני ושיהיה לו לבריאיות. בקצור, כל דבר נדוש ככל שיהיה ומשעמם ככל שיהיה נהפך לסטיגמה ולקו מכירות עד כדי אופנה, סגנון מסוים של שיחות לסדר פרשת השבוע יכול להיחפז לצאינה וראינה בלא שום דרישות ובלא שום תחרות, וכל מי שיבא אחריו [וכמובן שיצטרך לחקות את סגנונו ולהדפיס גם הוא בפונט "דוד"³ עם אותם ההדגשות ואותו "צורת הדף ואותיות מחכימות"] ייחטף על ידי הכבשים העומדות בדוכן

² אמר הכותב ראו ראו מחבר זה איך שהוא מטיל בליסטראות ושופך בוץ ורפש על עולם התורה ובלשון גנובה ידבר עמנו! כמה ארס יש בין המליט! ניכרים הדברים שלא מבין אנשינו יצא וד"ל! ועוד חזון למועד!

³ שומו שמיים ר"ל! שמכניס פה כל מיני מושגים השייכים למחשבים שכבר אסרום הרבנים מזמן כנודע וזה לא בלבד שמדפיס עלינו קונטרסו במחשב מסתמא עוד מלעייט את הנפשות הרכות שלא חטאו במושגים רחוביים מעולם המחשבים.

באותו קצב, כל דבר שרשום עליו "שיחת התעוררות" יעורר את כל הנרדמים וחבריהם ולא משנה כלל מהו התוכן שמתחת לכותרת אם ישנו בכלל⁴, הסטיגמות המצחיקות מספקות לנו כאלו תוכן במסווים ממסווים שונים ואנחנו רצים אחריהם! אנו והמחברים המלעיטים אותנו צריכים להבין כי לא כל אפשרות תיאורטית של אירועים הנגמרים בסוף טוב מהווים "ספר" כשם שאדם שיתעד את כל מהלך חייו בספר יעשה עצמו לקלס כך אדם המתעד מהלכים בעלמא פרי דמיונו עושה עצמו במדה מסויימת לקלס, בפרט כשספרו הרביעי עדיין עובד לפי אותם עקרונות של חברויו הקודמים אותו סגנון ואותם רעיונות הרי בזה הוא חושף את ריקנותו לפני כולם כאומר "זה מה שאני יודע לכתוב".

כמעט כל אדם שעוזב את העולם אם השאיר אחריו ילדים הרי יזכה למפעל הנצחה ולהוצאת ספר המנציח את פעלו החל מתמונות שלו בילדותו ובטיולי הרבים / מעטים וכלה בתמונת נכדיו ונכדותיו הרבים שהצטלמו מחוייכים בבגדי שבת על הספה אצל הסבתא במסיבת יום הולדת חגיגית.. [בל נשכח את כל המכתבים, פתקים למכולת⁵, חשבונות, ציורים, משלוחי מנות, שכתב מימיו וכמדומני שלא צריכים דוגמאות] כמובן שבין הבתרים שזורים פניני יראת שמים והתעוררות רבים, לא שהזלזול חלילה בכאב או במשפחות, אלא המצב שכל ספר הרי הוא בר קניה ובר קריאה אך ורק מפני שהוא ספר והוא שלנו ולא מפני תוכנו הקיים לפעמים.

ומאידך כל ספר על אדם גדול מתקבל בהערצה כאלו נכתב על ידי נשוא הספר, ואפילו נכתב מתוך חוסר הבנה מינימלי או שהוא מספר פרטים טפלים ומגוחכים כמונה מעות, ["בבית רבינו היה ספל פלסטיק כחול" "עשה רבינו מה שעשה ואח"ז שפשף ידו" ואני מצטט], כל מי שהכיר מישהו שהכיר את כבר נהיה מוסמך וכל מלה שלו אומרת דרשני.

ילדינו הולכים בכמיהה להקרנה רבתי של "סרט מיוחד על הפרה האדומה"⁶ מכפר חסידיים ועוד הפתעות, לאחר הפעלת ה"סרט" רואים את "הפרה האדומה" בהתחלה מקרוב אחר כך מרחוק, בהגדלה ובהקטנה, ושוב את כולה, הרגליים, הבטן הראש [שהוא בעצם לבן אבל מה זה משנה..] לאחר רבע שעה שפרצופה מרצד על המסך אנו מגלים שבכדי שהסרט יארך עשרים דקות כפי שהובטח

⁴ אמר הכותב זהב רותח יוצק לפיו של המחבר (ע"י רש"י סנה' צג:) הזה שהוא מזלזל בכל הקדוש והיקר לנו וד"ל! ועוד בהמשך נחשוף מכוונותיו האמיתיות!

⁵ אמר הכותב הנה הוא עצמו מתקשה להסתיר את לעגו המושחז והצמא לדם! וכבר ידוע דעת מרנן ורבנן על שכמותו!

⁶ אמר הכותב גם כאן ניכרים הזלזול וההתנשאות, כביכול המחבר נהירים לו כל עניני ופרטי פרה אדומה, ונעלה משלמה המלך.. ע"י ר"ה כא: ודי בכל זה להראות גם על שאר דבריו.

זכה כעת לראות צלום בלעדי של חנוכת מקוה בסטרופקוב בהשתתפות שוקי לרר ואנשי צבור נוספים, ובזה יצאנו גם ידי חובת ה"הפתעות"..
אותו דבר קורה עם התקליטורים, קנית עגול סיליקון ששוקל שני גרם במאה שקל בתוך קופסא מהודרת עטורה בתמונות מרהיבות עין, ומה מצאת בתוכו? כמה תמונות שנסרקו מגזירי עתונים ישנים, חידה, תשבץ, קטע סרט על הרבי מחב"ד באורך 2 דקות, ועוד כמה שמונצעים.

באותם שיטות נדושות מיוצרים מודעות הרחוב והפשקווילים, כל מודעת פרסומת בשבילינו מחולקת לשניים, בחצי הימני כתוב בס"ד בענק, ובחצי השמאלי תמונה של אברך מדובלל זקן אומר איזה מלה באידיש, הלבן חובש מגבעת והחלב עוטה תפילין, העיקר שתקנו, כי גם המפרסמים יודעים שזו הרמה שלנו, לפעמים אנו גם עושים צחוק מעצמינו כשאנו נתקלים במודעה על לוח המודעות "הרינו לעורר את הצבור הק' שדעת הרבנים שליט"א שיש להדר ולקנות בחנות פלונית אלמונית המהדרים לשכן את חנותם ברחוב הקרוי ע"ש מרן החת"ס שליט"א ולא ע"ש איזה רשע ר"ל וד"ל! וגם שמם רמוז בקרב שם החנות שמחמירים כדעת הרוקח ז"ל בהקדמתו עי"ש!", עצוב מאד שכך מצטיירת הרמה שלנו.

ואין הדבר מסתיים בספרים ושירים, לכל דבר ודבר מחיי המעשה ישנה כבר תבנית קבועה ועומדת וצורה אחידה ומחויבת, בין אם זה בר מצוה לוייה חתונה בגד או דרשה, וכל מי שאינו עושה את הדברים בדיוק כמו התבנית המדויקת הרי הוא פשוט מצחיק, חי חי מה כל כך מצחיק? אני חייב לקנות סובאר סטיישן [או מיצובישי כריזמה] בהיר בשביל להיות חרדי כשר⁷? ואם אני אתן דוקא לסבא לסדר קדושין וברכה אחריה דוקא לראש הישיבה מה יקרה? או אם הבן שלי ידרוש את כל דרשת בר המצוה מה יקרה אז? ואם חלילה אני אוציא ספר והכריכה שלו לא תהיה אדומה או שחורה, אלא דוקא בצבע קרם כמו הריטב"א קוק למשל, והוא לא יהיה בכתב רש"י שני טורים עם מלה ראשונה מודגשת אלא בכתב מריים טור אחד ובלי רווח בין הקטעים, אז אני לא יהודי? ואם השוליים בכובע שלי לא מספיק רחבות [רח"ל] אז לא יקבלו את בתי לסמינר?

קצת בקורת פנימית תביא להרבה שפור ולעליית הרמה לאין ערוך, בקורת ספרים אינה דוקא השמצה ורכילות על חשבון המחבר, אלא גם הארה של הנקודות המיוחדות, הטעונות שפור, ובקורת מכל סוג אינה קיימת במחנינו, כשם שיש להצטער על סופרים שהיו לנו ואינם כדוגמת דוד זריצקי שכתבתו

⁷ אמר הכותב צא ולמד קלקלתו הזדונית! שמזלזל באסור שאסרו רבוהקוה"ט שלא ללמוד לנשים נהיגה ר"ל, ומהרהורי לבו הוא מדבר! בינו נא זאת!!!

אינה באה "לפרסם ספר" או למלא טור שבועי, כתיבת ספרות לשם ספרות, לא על איש מסוים, לא למתוח, ולאו דוקא לפי קו מסוים, פשוט להאיר בפני הקורא חיים שלא הכיר, לחשוף לפניו עולמות חדשים, ספר כזה שיכול לגרום לאדם להשתנות, כך יש לנו להצטער על מבקרים שהיו ואינם, רש"י זיין היה אחד מהם, בכל ספריו ובמיוחד בסדרת "סופרים וספרים" האיר את עינינו בבקורת מחכימה, וחבל שאין לנו כדוגמתו עוד.

יהי נא הקונטרס הדל הזה בבחינת בקורת משעשעת, ועוד כמה בחינות כמו שיראה המעיין.

הקדמת הכותב

לשם מה נכתב קונטרס זה? אם חשבתם שלשם בקורת ספרים או שאר ירקות ממין זה, טעיתם, או שהוטעתם, לא דובים ולא יער, האמנתם לכל מה שאיזה לבלר עלום שם כותב, ובכן אל תאמינו ל"מחבר" הוא סתם דוחף את האף, אני "הכותב" ואני יודע בשביל מה כתבתי את הקונטרס, [וידוע מבעלי הלשון שכותב הוא דרגה הרבה יותר גבוהה ממחבר], הקיצור כתבתי את קונטרסי הדל באלפיו והעב בעשרות קרניו כדי להצחיק את מי שאין לו ממה לצחוק נבעך, הוא לוקח כל דבר ברצינות תהומית מדי, אז הגיע הזמן שיתחיל לקחת כמה דברים בחיוך, ואם מישהו יבא ויגיד לכם גם עכשיו שעדיין זה קשור לבקורת ספרים אז שלא יבלבלו אתכם עם עובדות!

הסכמה

והנה עיקר ענין הסכמה הוא שלא יעזו להדפיס ולהשיג גבולו (פ"ת יו"ד רלו א) והאידנא ודאי שארית ישראל לא יעשו עולה לכן א"צ לפרש בזה

הנה גדר גדול גדרתי על עצמי מאז מטעמים הכמוסים עמי ומשאר טעמים ויש בזה גם עוד טעם שלא ליתן הסכמות כלל לכן אי אפשר לי ליתן הסכמה כלל, אך כאשר בא לפני הרה"ג ריבי וכו' החפץ בעלום שמו וקונטרסו בידו לא יכלתי שלא להתאפק על המוגמר ואמרתי לדבק טוב ויחזקו במשפרי'ם ועברתי בין בתרין בחרבה והמה קשין כקריעת ים סוף ואשרי מי שיזדווג להם גם ראה ראיתי בעיני הבדולח כי טעמו ונמוקו עמו ודומה הוא קצת לצנצנת המן בכמה דמיונות שאין כאן מקומם לפרט וכן לייך המשומר ולמטה משה ואהרן ולפה האדמה אשר בלע את קורח ועדתו חיים שאולה ומכריז ואומר לפני הכל משה אמת ותורתו אמת ואנחנו בדאים וכידוע בני קורח לא מתו ועי' בסה"ד שמשה הי' גלגול הבל וקורח הי' מתרעם על ענין היבום וכו' והדברים ידועים, קצורו של דבר אין בידי לתת הסכמה אבל ידי תכון עמו לחזקו ולאמצו מכל הקמים עליו ודי בזה לפי הענין.

א"ה, לא הבאנו שמו של הריבי כיון שלא הזכיר שם המחבר וגם הסכמה אינו יכול לתת א"כ מנפ"מ ויפה השתיקה לענוים וק"ו לטפשים כדאיתא בירושלמי ומ"מ תמצא בספר זה עוד כמה הסכמות והקדמות נצרכות.

הסכמת המחבר

כיון שלא מצאתי מפורש ושום ספר שההסכמה חובה על המחבר להיות בעמוד הראשון דייקא כמו שחובה עליו לרמוס שמו למשל וכדו' לא הקפדתי בזאת.

אמר הצעיר המחבר"ר ראה ראיתי המסכימים כולם מסלסלים דבריהם בלשון מתנפל על לשון ואמרתי אני אם לא מצאתי מי שיסכים על דברי סכימ'ה לא מעכבא יאמרו מי שאינו חובר חבר ומחבר אתפוסי הוא דקא מדפיס בדבר הנדור מדור דור ורחק מעמנו ארכה לו הדרך מעלה ארוכה כל שהו שהוי קא משהינא שה"י פה"י על כן אמרתי אני לנפשאי מחזקנא טיבותא ושדי אחיזרי במקום שאין אנשים הוה גבר בגוברין לא שחור ולא גיחור היהפוך כושי עורו אבא ואסכים אני עם עצמי בשאט הדחק אגרת ברכה ותהלה ביודעי ומכירי קאמינא מיד נקרי מקרא ומשנה ושונה בארוכה ארך אף על פי ועל גב על יד על יד קא מלקט מביני ביני מילי דקא רמוזי מרמיז ובדח איפרא והורמיז בר יוכני ובר קשא כולוהו בחדא מחתא חותין בגחלים חוטאין דחלין שוחטי ילדין בנחלין כל מעקש נכוננו שפטים לסופרים שישו בני מעיים לכל קורא יתהפכו מעתה כחבר המתהפכת אפכא מסתברא פוק תני לברא בר אווזא דאייתי גווזא ביומא דעיבא כולי' שמשא מלכים משמשין בכתר ליצנות ולשחוק אמרתי מהולל כל ליצנותא שריא הכא רביא ופריא כל מידי לא ליהוי אפוריא דידך כד שכיבת ביומא דפורי'א למקרי הא מגילתא לגימטא שיבר את הכלים בצחוקו פטור אבל אסור והמשבר בחמותו כעובד עבודה זרה וליצנותא דידה שריא כל דכתיב ספרא קיש קיש קריא איהי בליצנא ואיהו בקריא עמוד וקרא אמרינן ליי' הרחב פיך שמע נא אמור מלה ישמיעינו צחקתי תחת כנפי הבדיחה רון ירון כי יבחון כל הכתוב לפניו על נכון על מצה ומרורים יאכלוהו גם כי יצחיק לא יסור ממנו וענתה השירה הזאת בך לעד והיית לשמה למשל ולשנינה כל השומע יצחק לי כי ביצחק יקרא לך זמר:

כאיל תערוג ואת הזמר את אלה תאכלו ואכלתם אותה עד אשר יצא מאפכם הבלתי אין דברים במצריים ולגמת לרעך כמוך אין סופקין ואין מרקדין אין מטפחים ואין מתקנים כלי שיר קראנה למקוננות ותענינה לכם בנות השיר אמרה ליי' בקא לבקתא שב שני לא מדברנא בהדך חזית בדיחתא טבתא במעלה אדומים וזנבה בין ירכותיה ומקעקעת להם כתרנגולין ולא אמרת לי הוה קא מהדר לה בבדיחותא והדורא דכנתא רמא אמעייהו ומהדר להו וקא מיגנדר טובא בקיטמא קטיעא קטעא לרישי' ומקטע רגליהו דקצבי'א ואהניא להו שטותיהו אבי חדייהו ואמרי לה אבי ידיהו ארכבו לה אכתפייהו ואתרי ריכשייהו ונפקי במחולא ובזוגיתא חיוורתא ותלת מאה חוברי חוור דבטלו מעלמא הא תלת מאה שני ואנחו שיתין שיתין בצעא אדנתני טעמא

לפגמא ומלקין על לא טובה השמועה אזלו ואלקיוה בפולסי דנורא
דנפקין קמן בר נפחא לא עייל ועמדו כולם במחול הכרם לשוש ולשמוח
לדוך ולבדוח באחות רעים האהובים ושפותותיהם יוצק דבש שמעורבים
בו רגלי הדבורים ובשר שאנו מולחים זה ע"ג זה ויש בו גומות גם
לא חשו ליקח אובליא"ש וקנטיא"ש מן העכומי"ם ולשחק בכדור שקורין
פלוט"א בימים טובים וסחרו עמם בימי אידם שאין אותה רוח רעה
מצויה בינינו ועלתה השמחה למעלה ראשינו.

על כן ראה תראה גודל השמחה בהאי יומא דאכא בשוקא ספרא רבא
דפרוונקא דפרוונקי אבא דיילא לא קאי עד חרציי ביין מזוג קאי עד
פלגיי ורדיפי מיא כמכאן ועד בקעת ידיים רואין אותם כאלו הם מים
שאני יין דאית ביי בירוצין טפי ונוטלין בו את הידיים ואין
סומכין בו את הקערה הגה ויש אומרים ביין לבן והכי נהוג עלמא
כתלתא סבי דאזלי אתיגרא תגרא ותגרניתא הכא מאי עבדי שהוסיפו
להם נופך משלהם שמרים מזג ועד חרצני דעלו בהו פורצני מיב' חדש
ומעלה ואין לו שעור מלמטה ואותם זקנים אין דעת חסידים נוחה מהם
שהם יזובו מזוקנים ויינם אזיל מנציבין כגון אנתו דגברי רבי
נינהו שלהם גדול משלנו וכל הגדול מחברו יינו מזוג הימנו שאין
אדם נותן עינו בכוס שגדול ממנו לשתות יין הרקח המשומר בענביו
למי שעומד על גביו על גבו החרישו מחרישים בצרה קראנום ויענונו
בתירוש מזגונו וישטפוננו.

על כן אני אומר מה טוב ומה נעים הספר הזה אשר כתבתי שלולי
הייתי כותבו מי היה כותבו ולמה קיימי וליכתב קיימי, הגע עצמך
על אחת כמה וכמה כשכתבתיו כמה מעלות טובות ודאי ימצאו בו, ולא
אאריך בשבח המחבר לפי שאין דרכי לתת הסכמות כאשר ייעדתי לי,
ואף שניכר מבין כתלי הספר למעיין בין ריסי עיניו שאינו יושב על
כסא רם ונישא וגם לא בין תנור לכיריים אלא במקומך יושיבוך כו'
מ"מ מה ממנו יהלוך שתהא הלכה בכל מקום שזה מת ויהושע מכניס ואם
הלכה נקבל לקיבלא קמא הדר באילנו משנה לשנה יצא מגדרו יומא חדא
בשתא למירווי מבושמי דיינא רברבא ולא רבויי תרבא ושומנא ברביין
והרובים שומרים שם ויהי רובה קשוט להתנאות בו בני אדם ובריות
נאות שככה להם בעולמם.

סוף דבר יגילו המגילים ביום הגלות לגימט המגילה גולל ודופק
פתחי לי אריתי מורי ורבי עם קרא ורוביא חטוף ואכול חטוף
ואישתיק יד לאוזן יד לפה כפי תהיה והיה אם שמוע לא תוכל אוזן
לשמוע וגם הנפש לא תימלא מה שאין הפה יכול לדבר ואין האוזן
יכולה לשמוע שמע בכל לשון שאתה שומע אמר לשמעי' קרא לי ואנא
איכול קרא עלי' דפא דפא ותנא מיני' ארבעים זימנין ודמי כמאן
דמנח בכיסי' וניכר בכעסי' מאן דכעיס לי' כעסא אזיל לבי אסיא
דמגן שויא וכל זה איננו שוה דאידי דטריד למיקלט לא קלט:

ובצאתי אפרוש כנפי

ועל זאת אמרתי אחתמה והיא מחזקה ממני בחרט אנוש על לוח

סנפרינון

הצעיר המחב"ר בלשון רפה ידב"ר

מקום החותם

במרום החוטם

שיר תהלה לפרויקט תורני⁸

הש"ץ ושני חשובי הקהל זה מימינו וזה משמאלו פותחין הארון
כמלא שפופרת הנוד:

חזן: פרוייקט תורני מי יודע?

פרוייקט תורני אני יודע!

באירה תורנית מאוררת

ברוך שלא חסר משולחנם צנון וחזרת

יש שם בְּתִכְנֶסֶת וגבאי

ויש לו מארגן ויש גם בעל הבית וגם יש

אחראי

ואוסף הכסף וגם גזבר וגם מישהו שיש

לו קשרים

קהל: וגם מי שמחזיק ת'מפתחות וגם

בן דוד של הרב והחברים

חזן: פרנסה ה' עוזר

בסוד צדיק גוזר

מי שלא קיבל שט"ל בבית הכנסת

מנהל "גמ"ח" [במרפסת]

ומי שלא משתכר מגמ"ח

אך זה גבר בה' יבטח

ספר שניים יכתוב לשבוע

או "קונטרס" במקרה הגרוע

"אין בהקפה" יכתוב על הפתק

אך לתדהמתו אחר שלא ישאר עותק

בכוס החד פעמית נמצאים

עשר אגורות לתנחומים

בפעם הבאה ישתכלל רבינו

קהל: "אין לפרוט כסף" יודיעינו

חזן: ויש מי שפרנסתו בטוחה בלי נדר

הוא מוכר תופסנים לשער של גדר

[אלו היו בפרוייקט גדרות]:

לה' הישועה ולמוות תוצאות:

ויש מי שגם הוא לא ידאג כמעט

הוא מאכסן אורחים בעד תשלום מועט

[אלו היו לו אורחים]:

קהל: בידי אדם צנים ופחים:

חזן: אחד נמרץ מאד פעיל

עסקן גדול בקי ורגיל

אלו היו לו לקוחות

בו ביום יפתח חנות גמ"ח למחזיקי

מפתחות:

כתב כבר שלש פאשקווילים בקפדנות

ויש לו מוכן אם תפתח עוד חנות

הוא יודע לקדוח במקדחה בעצמו

קהל: לעושה חורים גדולים כי לעולם

חסדו:

חזן: אחד מופלא גאון

כל יום בעשר כבר בחנות מעיין בעתון

ומיד עם גמר מכבה לתפלת מנחה

הפלאפון

ובכולל ערב לומד שמירת הלשון

ובכולל ותיקין מוצ"ש

קורא שניים מקרא בקול נרגש

ובין ארבע לחמש

לומד גיאומטריה עם ילד בן שש

ובין תענית אסתר לפורים

⁸ כדי שלא יתבהל השומע שמא מדובר כאן בכל האישים אשר בכל הפרויקטים הריני להודיע במודעה המודעת והמודיעה כי אין הכוונה בזה אלא לר' נח שוורצגנדברוביץ אשר גלל כל נפלאותיו ישראל וורצל במדורו הנודע "אדרבה" ועל ר' זילברהולץ הנזכר [להבדיל] ב"השבוע" וחבריהם חרע זרעיותיהם עד סוף כל הדורות ולא לאף נעלב אחד.

אפילו יודע להוציא ממוכר הנחה של 5
ש"ח

קהל: בל ידח ממנו נדח:

קהל וחזן: הבו גודל לפרויקטין
הבה נוציאה למו מוניטין!

עוזר לרעייתו בצרכי בית דחופים
ולפעמים, כן לפעמים
קורא גם גמרא בקול נעים
והאברך הכי מוצלח

סוגרין הארון בנעימה

והרב יאחז בידה של הרבנית
וכך תיערך הבדיקה המקיפה.

הַנִּיחָה הַמֵּאֲמֶנֶת אֶת מִתְקֵן
הַפְּלִסְטִיק הַמִּיּוּחַד, הַנִּיחָה
הַמִּתְקַשֶּׁרֶת אֶת יִדָּה, הַנִּיחָה
הַמֵּאֲמֶנֶת גַּם הִיא אֶת יִדָּה, הַנִּיחָה
הָרַבִּית אֶת יִדָּה, הַנִּיחַ הָרַב אֶת
יִדּוֹ, וּמִיד הַחֲלוּ בִתְקָשׁוֹר, לֵאמֹר
הַלְחִיצוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת הַתְעוֹרָרָה
בַּעִיָּה שֶׁמִּגְדֵּל הַיִּדִּים הַסְתִּיר אֶת
הַמִּסָּךְ כִּךְ שֶׁהִיא קִשָּׁה מֵאֵד לַהֲבָחִין
בַּמִּסְרִים הַנִּקְלָטִים, אוֹלָם בְּזֻכוֹת
מִחוּ הַגְּאוּנִי שֶׁל הָרַב סוֹדֶה
פְּתוּרֹן עַל הַצֵּד הַיּוֹתֵר טוֹב
בְּצוּרַת מִגְדֵּל אֶלְכִסוֹנִי כִשְׁכַּל אֶחָד
הַחֲזִיק אֲמֵנָם רַק בְּקֻצָּה הַיֵּד שֶׁל
זֶה שֶׁמִּתְחַתּוֹ אֵךְ כִּךְ הִיתָה
אֲמִינּוֹת הַבְּדִיקָה גְּדוּלָּה יוֹתֵר
שֶׁהִרִי רֹאִים בַּמְּפֹרָשׁ כֹּל מִלֵּה
וּמִלֵּה בְּזִמָּן כְּתִיבָתָה.
וּבִכֵּן לֵאמֹר הַשְּׁאֵלָה הָרֵאשׁוֹנָה "מֵה
עָלִינוּ לַעֲשׂוֹת עַכְשָׁיו" הִיתָה
הַתְּשׁוּבָה:

לאחר שגמר הרב להסביר שכנראה
הכוונה שעלינו להתחיל מא'
התברר שחמשת הידיים מכבידות
על מקש א והוא נוטה להילחץ
מעצמו מדי פעם, לכן הוחלט
שלא יצטרכו כל הנוכחים לבדוק
כל מלה ומלה בידיהם הם, הלא
לא מדובר כאן ברמאים, מספיק
שמדי פעם ייבדק הענין.

על השאלה הבאה "מה עתידה של יהדות אמריקה" ניתנה תשובה מפורטת ביותר והיא מובאת כאן לאחר שסיגננו אותה והשמטנו את הדברים האישיים וכן את הרמזים בסודות התורה שרק הרב

אנשים,	את	שאר	התשובות	שהיו
בסגנון	זה	לא	הבאנו	פשוט
משום	שאינן	בהם	שום	עניין
לצבור	ואין	זה	הגון	לעייף
ולייגע	את	האנשים	בקריות	את
חומר	שאינן	בו	שום	מסר,
באופן	כללי	ברור	שהבדיקה	אין
הוכיחה	את	המסר	כדעת	הרבנים
שליט"א	ובהמלצת	מחנכים		
דגולים.				

טשולנט מספר על עצמו

ספור מפרי עטו הברוך של
"הסופר החרדי"⁹

קודם שיקרא הספור ייאנח
בשברון לבב ובפיק מתניים
ושתחזה בקידה וייסר עצמו
על כל חטאיו ויזכור יום
המיתה ויתפלל ויאמר "ה'
אלקי הגלים מאימים עלינו
אולי גלים אולי זה בכי
מלאכים המלאך רפאל אם
רוצים אז הוא גואל יום
שבאמת כדאי אז ודאי"
ינגב דמעותיו ויקרא בקול
בוכים:

"אני צמא", "אני רעב", לא חדל
יענקי ג'אנקי לפזם, מכיון שזה לו
היום השלישי למיודעינו במדבר לא
קשה לנו להבין כי תאבון של עדר
פילים שועט במעלה הגבעה אינו
מהווה אלא דוגמא סמלית להמחיש
את כמיהתו של יענקי ג'אנקי לדבר
מה רטוב באי אלו מהצינורות
שבגופו, וכמובן שכעת נבין את פשר
קפיצתו הפתאומית שכמעט ויצרה
סופת חול סביבו כאשר הבחין מרחוק
בגבוב לבנים כל שהוא שכנראה ישנם
אנשים המכנים אותו בית, מכאן
ואילך כבר לא צריך לספר שאת
המרחק בינו לבין העצם הנ"ל הוא

⁹ הערת הסופר החרדי: אודה מאד לסופר האנגלי
[שבת של מי שתרגם לי את ספריו חזרה בתשובה יהי
זכר הסופר ברוך בעבורה ותחיה נפשו בגללה ותהיה
נפשו צרורה בגן עדן של הגויים] שממנו שאבתי את
הרעיון להעתיק את ספריו ולזכות בהם את הרבים,
מובן מאליו שתוך כדי העתקת הספורים ממנו נשאר
בהם רישום כל שהוא מסגנונו ועם החזרת בתשובה
הנ"ל הסליחה, ת. יערי.

גומא בקצב שאינו איטי במיוחד הגורם
לכמה שוכני עפר להוציא את ראשם
בתמהון ולציין לעצמם שכנראה שגם
דברים כאלו יש, אולם כל זה בטל
בחמשים ותשע לעומת המחזה שנגלה
לנגד עיניו של יענקי ג'אנקי בתוך הבית,
סיר טשולנט ענק שריחו הולך מסוף
העולם ועד סופו ניצב הכן בנקודה
המרכזית ביותר בחדר, וכל שאר האנשים
המצטופפים על הספסלים סביבו במקום
לעשות את הפעולות המתבקשות יושבים
בעינים אטומות ומנסים למלמל לעברו
משהו, הדבר נראה ליענקי ג'אנקי מוזר
במיוחד משום שהם לא נראו כמי שסעוד
סעודה דשנה בטווח הסבוב האחרון של
השעון, השתגעתם דקלם יענקי ג'אנקי
ובלי לחכות לתשובה התכופף ישר לסיר
עקב מצבו, טשולנט מגורר ו"לעוס" כזה
הוא באמת הדבר שאני אוהב, זימר יענקי
ג'אנקי ספק לעצמו ספק לסובבים, כעת
כשיענקי ג'אנקי כבר מתקרב בלעסי ענק
לעבר הקרקעית ובטנו כבר אינה מן
הריקניות ביותר הוא מנסה להגיע לגוש
הקיע'ל הענק שבתחתית, כזה כמו שאמא
עושה הוא מזמזם לעצמו, ואז נגלה לעיניו
החתול המת שנגלה כמובן גם לבאים
לפניו, או אז הקיא יענקי ג'אנקי את
הטשולנט "הלעוס" לסיר ו.. התיישב גם
הוא על הספסל¹⁰.

¹⁰ אמר הכותב המחבר הצעיר והמעתיק נראה בעיני שיסוד
הענין הוא כמ"ש חולין עז. דתרומה שאכל והקיא חזיא לגר
שלא בפניו.

טורקיזיה

עלילה שהיא נכס איכותי וריגושי

פותחין הארון במעומד
ופותחין חלון אחד בעזרת
נשים כנגדו ומניחים
קומקום בתוך תיק של גנון
ונופלים על פניהם ואומרים
קהל וחזן:

"קומקום קדוש קומקום טהור
בזכותך סללנו כבישים עזור
לנו לסלול גרביים ונעלים
גידכודיכוי עגכדזדע
דועעזזוכ דעעע לווע
ודודזעדו ע דויעדלו וודע
כגזזגכ"

(מתוך סה"ק "שריקות"
עמ' 878)

ידוע שחרם קדמונים שלא
להוציא ספר בלי הסכמה לכן
הבאנו כאן שלש הערכות
למחברת הדגולה:

הספור שכתבה על השואה
מיוחד (מאת מחברת שריקות
עמ' 33 -הערכה על ספור
מתקופת השואה שכתבה מחברת
ה"טורקיזיה")

סגנונה המיוחד של הסופרת
אסתר טולדנו (מאת מחברת
כל הסיכויין עמ' 33 הערכה
כל משפטים מפרי עטה של
המחברת) והספור של הרוסיה
ההסבר על החידדקים הוא
מיוחד ושל פרופסורים (מאת
מחברת שריקות עמ' 33
הערכה על הסבר שנכתב ע"י
מחברת ה"טורקיזיה")

יוסף יצא מן הבית, כמה ספורים גדולים החלו
ביציאה פשוטה מן הבית? וכמה דברים גדולים
הנראים לנו קטנים התחילו דוקא בפעולה סתמית
כאלו אגבית לכאורה?

יוסף, בחור מחונן כבן עשרים יצא בלויית אחותו
סבסטנה אל רחוב אוקרה מואדבגה שבמרכז
ברזיל, בסמוך לכיכר כורטבא [ק], כך כותבים
זאת בספרדית] על יד בית מספר 9 נעצר לפתע
יוסף, סבסטנה, אינך מרגישה שהולך להתפתח
כעת משהו, אמר, טוב כמובן שבכל רגע מתפתח
משהו באיזשהו מקום, אני מתכוין למשהו שיכול
לשנות את מצבינו, מספר 9 תמיד מסמל אצלי
את האות ט' וזה גורם לי לחשוב על הצבע
הטורקיזי, אוה, שוב עם זה אמרה סבסטנה.

מאז ומתמיד ניכרו ביוסף אותות של חשיבה
עצמאית ומקורית בגוון איכותי נדיר, כל מלה של
יוסף היתה פנימית יותר, מחושבת יותר, תמיד
שם לב לדברים העדינים והדקים ביותר,
לרגישויות האישיות ביותר בעלות הנימים והתווים
הפרטיים ביותר, גם עולם הצבעים והמושגים של
יוסף היה עולם חודר יותר מהרגיל, ואף הרבה
יותר מהלא רגיל, הצבע הטורקיזי תמיד סימל
בעיניו את הרגוש, את הנעלה יותר, את מה
שמעל השגרה ומעל כולם, ובעצם את כל מה
שביטאה ראייתו הפנימית, ואת היחודיות שלו,
וכל מה שקשור בזה, וגם מה שנראה לאחרים לא
קשור בזה, הרועע והעומק שהצבע הטורקיזי
משדר סימלו עבורו יותר מכל את היופי
שביחודיות ואת היחודיות שביופי גם יחד, לעתים
מה שנראה לאדם מן הצד כצבע פשוט, נראה
לאחר כמשדר תחושת עומק.

אך סבסטנה קלילה היתה ממנו, ואף פעם לא
גילתה סימני סבלנות בקשר להרגשותיו של יוסף,
כולם היו נראים בעיניה רגשות יתירה, וכי מה זה
משנה איזה צבע? שאלה בפעם המי יודע כמה,
ובאמת אין מי שיודע כמה, וכאלו שאם היינו
יודעים כמה היינו מצליחים לשנות אותה, כך או
כך, או אפילו אחרת, סבסטנה לא התענינה לא
בבית מס' 9 [שדרך אגב מי שיבקר בברזיל
ברחוב אוקארא מואדבגא 9 לא יוכל שלא להיעצר
ולהשתומם מהיופי האדריכלי, ואפילו אם לא

ייעצר מובטח לו שישתומם] וגם לא בפרופלור המסתובב לו לאטו על הגג, ואפילו לא תתפלאו לשמוע, בצבע הטורקיז, כזאת היתה סבסטנה.

אך עינו של יוסף כאלו להכעיס, ואולי באמת קינן בלבו איזשהו רצון קל להכעיס, אך ודאי לא יותר מאשר בתת ההכרה, לא יוסף הוא זה שירצה להכעיס את אחותו, וגם לא את אף אדם אחר, קלטה מרחוק מודעה בצבע טורקיז בוהק, אבן טורקיז קטנה הבריקה לעומתם מן המדרכה, והמספר 9 נראה כעת בולט שבעתיים, ואולי אפילו יותר משבעתיים, היה נדמה כאלו הכל צבוע פתאום טורקיז ענוג ורך, וכשהגיעו יוסף וסבסטנה למרחק קריאה, התאכזבו קמעא, המודעה בישרה על פתיחת מסעדה כשרה חדשה, הלואי והיה לנו כסף לאכול במסעדה הפטירה סבסטנה, גם אם היה לנו כסף אני לא משוכנע שהיעוד שלו הוא תשלום על עוף צלוי ולא מטרות חשובות יותר, השיב יוסף ברגישות המופלאה המיוחדת רק לו, סבסטנה עם הבדלי הדעות שביניהם ידעה להעריך את האיכות הנדירה הטמונה ביוסף ונענעה בראשה, לא קראת עד הסוף אמרה, הבט, והיא הצביעה על שורה מובלטת לאורך המודעה [בדרום אמריקה מקובל לכתוב דברים בולטים לאורך המודעות, ובעצם זה מקובל לפעמים גם אצלינו] "מבצע לרגל יום הפתיחה, המזמין אוכל מכל סוג שהוא ואינו מקבלו תוך רבע שעה יזכה ב25000 דולר מענק!", אולי אתה, כמו שידעת להסתדר תמיד, תוכל לזכות?

באמת סבסטנה, הגיב נחרצות, וכי אין לי עסוק בעל תוכן יותר מאשר לשהות במסעדה ולהזמין מאכלים, ענה שוב, תשובה שנבעה היישר מתוך עצמאיותו, ואולי דוקא חוסר עצמאותו במקום בו צריך חוסר עצמאות, ובעצם היכולת להתגבר על העצמאות היא גם עצמאות מסויימת, אבל אתה עצמך אמרת שאולי ישתנה מצבינו כעת, התעקשה סבסטנה, רכב צבוע טורקיז

חלף על פניהם במהירות, ותשעה צפרים קטנות עשו תשעה סבובים סביב לכדור בצבע טורקיז שכנראה אבד למישהו, הבעה חולמנית עמוקה פשטה על פניו הנבונות חרושי היחודיות של יוסף.

את יודעת מה, אולי ננסה אמר, וכך מצאו את עצמם השניים עומדים גם הם בתור הארוך לפני דלפק ההזמנות במסעדה החדשה, שימי לב אמר יוסף, אנשים מתחמקים אט אט ומוותרים על תורם, הסבה לכך פשוטה מאד, ואולי אף מאד מאד, מי שמזמין דבר ומקבל אותו צריך לשלם עליו, שוב יוסף ואבחנתו הדקה והקולעת, יוסף, מה היינו עושים בלעדיך?, עכשיו אני מבינה מאיפה להם הסכום הענק להציע, אני חושבת שהם מרויחים מהמבצע יותר מהלקוחות, העירה סבסטנה בציניות.

ואכן נראה היה בעליל כי את המסעדה הזו אי אפשר לנצח, כל סוגי הפרות והירקות המוכרים, ואף אלו שאינם מוכרים, כל סוגי הבשרים, התבלינים, התיבולים, ונותני הטעם, עמדו הכ וצוות מרשים של מלצרים ספקו לכל דורש כל מתכון שעלה על דעתו, לפתע הבחינה סבסטנה במאכל הזר לה המוגש לאורח ברזילאי טפוזי, יוסף שהרגיש בתמיהתה עוד קודם שפתחה את פיה [וכי אם היתה פותחת את פיה היה מבין יוסף את כוונתה? הוי הביטויים שהתרגלנו אליהם...]. מיהר להסביר, הם אינם יכולים להוציא מחוץ למבצע מי שאינו חובש כיפה, את מבינה, אדם זה ביקש מאכל לא כשר וקיבל, ואת יודעת מה את נותנת לי רעיון, [יוסף יוסף והענוה שלך, היא נתנה לך את הרעיון?], מי אמר שאני צריך להזמין דוקא עוד מתכון של בשר או של עוגה, אני מזמין עכשיו זנב פיל בסנדביץ', גאון שכמור, התלהבה סבסטנה, ויוסף שקול ועדין כתמיד, ניגש בטבעיות למלצר ואמר בפשטות: "בשביל זנב פיל בסנדביץ'", השתגעת? ענה המלצר, לא, הדויד יוסף בנימה האופינית לו לפעמים, המבצע הינו חוקי לחלוטין ואם לא אקבל תוך רבע שעה מעכשיו את המאכל שהזמנתי לעיני כל הנוכחים כאן הרי שזכיתי בפרס.

מנהל המסעדה העגלגל הגיע כשהוא מיוזע כולו, אדוני אתה הגזמת לחלוטין, ואם היה מגזים שלא

לחלוטין מה היית עושה? הרהרה סבסטנה בקול הרהור ששבר את המתח, אך המנהל התעשת עד מהרה, אתה יודע מה אדוני תקבל מה שביקשת, ותשלם עבורו את המחיר בשוק, כאלו שיש למתכון מוזר שכזה מחיר בשוק..

הוא בודאי צוחק אמרה סבסטנה, לא, ענה יוסף בהחלטיות שקולה ומאופקת, הוא יודע טוב מאד מה שהוא עושה, לא רחוק מכאן ישנו גן חיות, הוא יעדיף לשלם להם כמה שידרשו ולא לשלם לי את הסכום הגדול כל כך, אתה חושב? שאלה סבסטנה.

במקום תשובה יכלו יוסף וסבסטנה לשמוע ברקע את קולו של מנהל המסעדה המשוחח עם חברת ההובלות כוטאדאד אקספרס "נותרו לי עוד 13 דקות היכן אתם" "או קי אני יוצא אליכם", עוד הם מדברים ושלשה פועלים גברתנים נכנסו חסרי נשימה כשהם דוחפים פיל בגודל בינוני אל מאחורי המטבח, הרעש האדיר שיצר קהל הסקרנים במקום לא הותיר אפשרות לשמוע הרבה [כאלו שאם היו שומעים זה היה עוזר] מדי פעם נשמעו קולות כמו "איך חותכים דבר כזה" "מעניין אם זה טעים", והקול שטרד ביותר "הוא ישלם על מעדן זה טבין ותקילין".

הדקה ה-14, מנהל המסעדה יצא בחיוך, מר יוסף, מנתך תגיע בעוד כמחצית הדקה.. אך דבריו נקטעו באחת על ידי המלצר הראשי שיצא בריצה מבוהלת ולחש על אזנו דבר מה שהסעיר אותו, המנהל קפץ ממקומו כנשור נחש לפחות וזינק אף הוא אל המטבח, צעקות רמות נשמעו מכל הכיוונים, אולם הדקה ה-15 מתקרבת ושום דבר לא נראה באופק, [הוי קלישאות, קלישאות, מה קשור לכאן האופק?], ויוסף בשלו, רגוע כתמיד שעון על מרפקיו בתנועה האופיינית, המנהל משחק עמי שחמט, לָאט, כעת עליו להזיז את הכלים הלבנים, תשובה חכמה שיש בה מן ההבנה ומן ההרגעה גם יחד, כהרגלו.

הדקה ה-15, המנהל והמלצר הראשי יוצאים מהמטבח ב.. ידיים ריקות, מצטער אדוני הזמנת זנב פיל בסנדביץ אך נגמרו לנו הסנדביצים, זכית בפרס הגדול.

וכאלו במקרה צפור בצבע טורקיז ניקרה בעדינות וברוך תשעים ותשע פעמים את זנב הפיל השמוט ופרורי זנב פיל ענוגים בצבע טורקיז אופיני כל כך נפלו איך לא על מרצפת בצבע טורקיז, עיני הטורקיז של סבסטנה השתקפו בים של דולרים מהולים בקורט של טורקיז מטורקז תשעים ותשע פעמים והאות ט' חרוטה על תשע מדליות הבהבה לנגד עיני תשעת הנוכחים בצבע טורקיז בוהק בגוון המותיר עומק מיוחד באוזן הצופה בו עד ששבוע שלם כשהוא מקנח את האף הטישי יוצא בצבע טורקיז לגמרי, האמנם במקרה¹¹?

¹¹ בגליון הקודם אירעה טעות מצערת למרות תשומת הלב ולא בשל הזנחה, חזקו ואמצו, חיי.

מעשה נורא שהיה ואירע
בכל עת ובכל שעה על דברי
חכמים מיוסדה

הס

השלך באולם בית

הכנסת הגדול של פרצופוניה
לאחר סיום "תקיעות דמיושב"
אימת הדין ניכרה על פני
המתפללים כולם הרב הישישי
הכניס את השופר לנרתיקו
ובפנים משולהבות מלאות רטט
קודש ניגש להוצאת ספר תורה
[כפי מנהג פרצופוניה] בדחילו
ורחימו הוציאו את הספרים
הקדושים ולאחר שהטעימו כולם
בנשיקות פיהם נשמעה המנגינה
המרטיטה והאהובה כל כך,
עקדת יצחק ניצבה חיה ודוממת
מול עיני רוחם המתרגשת של
המתפללים קולו הערב של בעל
הקורא הרטיט את נימי הנפש
הדקים ביותר עלה וירד חליפות
לפי הענין, בעל הקורא בנו של
הרב הוא, וכן המקום לספר
שכנגד קולו הערב סובל גם
מחסרון נורא, הוא נולד כשפניו
מעוותות באופן מבהיל עד שכל
הרואים אמרו כי פניו כפני קוף
ל"ע, למרבה הצער דוקא על בנו
יחידו ואהובו של הרב נגזר גורל

נורא שכזה, הבן, יצחק שמו, נהג דרך
קבע לכסות בטליתו את פניו כך
שקולו הנעים והמצלצל חיפה במעט
על המבוכה שבענין, והנה כאשר הגיע
בעל הקורא למלים "אל תשלח ידך אל
הנער" סגר הרב בטריקה את הגמרא
העבה למתע ורץ אל בנו ר' יצחק
תפסו בערפו וגררו אל מחוץ לבית
הכנסת היישר אל הרחבה בה היו
מכינים את השמחות בעיירה, הכניס
את ראשו אל תוך הטבעת המיועדת
לשחיטת הבהמות וכתר את ראשו
תוך שהוא מקפיד לכסות את דמו
בברכה [בעפר המוכן מבעוד יום בכלי
המיועד לזה], למה לא? אומר הרב
כרגע ראיתי את הירושלמי הזה
וחשבתי שאנחנו צריכים בשר
לסעודה, וכעת צריך בעל קורא אחר.
ומעברו השני של האוקינוס: עומדת
לה פרידה הנטה תחת החופה
כשלצדה עומד בעלה - שור גדול
מימדים שמקלעת מרחים מקשטת
את קרניו ההדורות, על פניו של השור
המתורבת כנראה ניכר חיוך ענוג של
נחת רוח והתרגשות, אה, לו היינו
מתבוננים בפניו בלבד היינו יכולים
לחשוב שמדובר כאן באדם ממש
מרגיש חי ונושם, והנה הגיע הרגע
הגדול בו הכלה מסובבת את החתן
כמו שנאמר נקבה תסובב גבר, הכלה
החלה להסתובב סביב השור שעמד
דומם כשאחד השושבינים יושב על

גבו למען לא יזוז, מיד לאחר
החופה מלאו הנוכחים אבוס מלא
בקש מהביל וריחני והתיישבו
לסעודה כשהשור נושף וגונח
לתוך האבוס על הבמה.

(מקורות ירושלמי נדה "אפי'
כל גופו כאדם ופניו כבהמה
ועומד וקורא בתורה אומרים לו
בא לבית השחיטה ואפי' כל
גופו שור ופניו פני אדם
ועומד וחורש בשדה אומרים לו
בא חלוף בא ייבם").¹²

¹² מכיון שדין זה יכול להיראות תמוה בלי העיון לכן
ראיתי להסביר כאן שמצאנו בכמה מקומות בדברי
רז"ל שטיקור ההלכה מושתתת על הדין כפי שנלמד
ממקורותיו ובגדריו המדויקים, כגון בן פקועה שמותר
בלא שחיטה מכיון ששחיטת אמו מתיחסת אליו, ולכן
ידעה התורה בחכמתה כי ההגדרה הקובעת לבהמה
היא הפנים ומי שפניו כבהמה הרי הוא בהמה גמורה
וגם אם יצוייר אינטלגנציה מועטת ביצור זה אין זה
אלא כחכמת השימפנזה, וכן מי שפניו אדם הרי הוא
אדם גמור ולכל היותר אדם טיפש אבל לא בהמה:

הופיע הספר שרבים צפו לו
חובה בכל בית יהודי
מתנה אידיאלית לשוויגער

העכבר בהלכה

מיוחדין מן המחמירין
ניתן לחשיג בחוצאת העסט לכובץ

כרך א': הסכמות הרבנים שליט"א
דוגמא מן ההסכמות ניתן לראות בעתון הנפלא "צו"ל ברמה"
הידעת כי כרך א' מכיל יותר מ-700 גרם של מכתבים נלהבים
מגדולי ישראל?

כרך ב: העכבר והלכותיו / מקום שנגס עכבר / עכבר
המחשב בהלכה / בובות מיקי מאוס / עכבר שחציו בשר
וחציו חלב / "דין גנב" על העכבר או על החור? / העכבר
בראי הקבלה / העכבר במשנת הראשונים / צידת עכברים
בשבת / תמונת רבי נגד עכברים / לכידת עכבר שחל
בפורים המשולש / עכבר השוכב על דינרים / הקורא
לחברו עכבר / כפר עכבריא וסביבותיו לאור ההלכה / האם
מותר להסתכל בפני עכבר רשע / תקון מלכודת עכברים
בחוה"מ / עכבר בגימטריא 292 / עכבר שברח מן
המלכודת / עכבר שלא ברח מן המלכודת / מעשה בעכבר
וחולדה ובור / דעת תורה בזמננו / העכבר באספקלריא
של תקופתנו / שאלות מגדולי דורינו שליט"א / ועוד / ועוד:

דוגמא מתשובות מרנן:

ש. האם יש איזה הלכות מיוחדות לזמננו הקשורות בעכבר?
ת. אני רוצה ללמוד בבקשה אל תפריע לי.

... רבנים גדולים ...

דרוש לפורים

דרוש הלז נמצא בכתיבת יד ספרדית משיט"א ישנה ולזכותו את
הרבים הובא הנה:

הנה ראיתי למקובלי דורינו שהם מעלמים עלומים ומכסים טפחיים כמי
שכפאם שד לכן באתי לפרש בזה סודות וכוונות הפורים הלזה, אמר רבא
אטו האחשתרנים בני הרמכים מי ידענא מאי ניהו? והבן כי ודאי לא נעלם
מעיניהם דבר דהא אחשתרנים אלו כל בר בי רב דחד יומא יודעם ומכירים
קאמינא, אלא מיד נקרי פרושא חדתא ומחודדתא, ודע כי אחשתרנים ר"ת
אור חשך תפארת נצח יסוד מלכות ומדברינו תבין קשור כל זה באופן נפלא
ומתוק כנתינתו מסין, שהנה נחלקו חכמי הטבע אם תכונת האור הוא כמו
גל הנמצא באויר ואינו ממשות אלא תכונת האויר כגלי רדיו או שהוא
חלקים עפים דקים מאוד אבל ודאי הוא חלקים עפים וראיה ממש "כ בשו"ת
אבני נזר ז"ל שחלון של בית הכנסת מקרי עשוי להוציא משום שמוציא אור
וע"כ שהוי חלקים שאז נקרא עשוי להוציא שהוצאת גל אינו יוצא דרך
החלון אלא נראה בו ואע"פ דכתיב גל עיני ואביטה דמוכח מזה שההבטה
הוא גל זה מן החפץ עד העיניים הוא גל אבל מן האור כמו השמש עד החפץ
שרואה הוא חלקים עפים ולכן פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו של אדם שע"י
המהירות חלקי האור נכנסים בעיניו ומכהים אותם וע"י קדושא דבי שמש
הולך לאט שהיין מסבב דעתו ומתרפא בזה וכן היה רפואת צליעת יעקב ע"י
שזרחה לו השמש וחלקי האור באו ורפאוהו, ולכן החושך הוא מציאות
שעליה נאמר בורא חושך ובפסחים ב. קריי' רחמנא לחשוכא ופקדי'
והאחשתרנים אלו הם הביאו ישועה לישראל בסוף מעשיהם אולם מתחלה
הם הביאו אגרת המן ג"כ שהיא היתה להשמיד להרוג ולאבד ויוצא
שמעשיהם הפוך להפוך כמו מציאות אור עם מציאות חושך גם יחד ובסוד
זה היו בני' במצרים שהי' וימש חשך וגם אור לישראל באותו בית עצמו
והענין שהיו במט' שערי טומאה עם קצת ערוב הקדושה שהם לא יתכנו יחד
ולזה נרמז להם כנ"ל וזה שאמר מי ידעי' שא"א לאדם לצייר ברעיוניו אור
עם חשך ואפי' יהיה חכם גדול שבעולם מ"מ הא זה לא יצויר כלל בשכל
ועז"א מי ידעי' ששכל האדם מוגבל רק משה רבינו שעלה למרום יכל לראות

שניהם שהרי דיבר עם מה"מ שהוא ע"כ מציאות חשך שהרי לעת"ל ישחט
כמ"ש בחד גדיא ובסוכה נב ע"פ ב"ב טז: דשטן הוא יצה"ר ומה"מ וגם עם
הקב"ה שהוא ודאי משפיע מציאות אור מצואה ממש שהיא העולמות
והספירות שהאור הפשוט בא בהם קודם שבירת הכלים וא"א לשבירה
וצמצום למה שאינו מצוי במציאות וע"כ קרי להו בני הרמכ"ס דר' מ' הוא
רעיא מהימנא דיש בהם בחינת בן מערוב זה שמשה ה' מגיע אליהם והאי
כ' הוא כ' השמוש, ונרמז חשך באותיות חש משום שהוא מוחש יותר מאור
דהלא הוא מסתיר מה שמאחוריו משא"כ אור שאינו מגיע החוש וע"כ נרמז
בב' אותיות יותר מהאור וז"ש מהר שלל חש בז' דשלל הוא מתחלק בלילה
שהוא חשך כמ"ש ולערב יחלק שלל מיד שהחשיך מחלק השלל ועל שלל זה
שהוא בחשך קורא חש שחש הוא שם לחשך ועל כן שלל של ביצים וכל שליל
של בהמה הוא ההריון שלה שמלאך הממונה על ההריון לילה שמו כמ"ש
נדה יד וכל ענין השלילה הוא כמו החשך שהוא העדר הראיה, ואחר שביאר
שענין האחשתרנים הוא אור וחשך ביאר השתלשלות הענין כפי סדר
הספירות תפארת נצח יסוד מלכות ויבואר היטב וראוי למי שאמרו כקילור
למרצפת כי כן הוא לפי סדר חג"ת נהי"מ לא נעדר אלא מדת הוד לפי
שיבואר, כי כח"ב חג"ת נהי"מ הם עשרה וה' שייכים לעילא וה' לתתא
ומתפארת עד מלכות הם ה' דלתתא שהם אמא והאחשתרנים הם עושים
הפעולה שאומרים להם לכן הם בחינת אמא שהיא המקבל והם סטרא
דמקבל רצון הנאצל אליו ומוציאו כולו לפועל עד גמירא היינו המלכות
שהיא התפשטות שבגשמיות, אולם הוד לא שייכא בהו דהוד הוא האור
הקורן והם עצמם בחינת חשך שודאי רשעים היו כמ"ש חולין ה': דמושל רשע
משרתיו רשעים ולא העבירו האגרות הטובות אלא מצד השתלשלותם
שעושים כל מה שמאצילים להם דאין בעצמותם הוד וזה ה' סוד הערוב
שלהם ומ"מ אינו מובן ועל בחינה דקה זו שאינו מובן אמרו מנא ידעינן, וזה
באור הענין מה שאסור לשנות בבה"כ דברי תורה שתורה יש בה בחינת
ההוד שהיא מציאות האור ואינו יכול להתערב עם מציאות החשך הנמצא
בבהכ"ס ובזה יש לבאר מ"ש בש"ס שהוא מפני בזיון ד"ת ואלו במסכתא
אבות קתני בהדיא אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה והיינו
דהטעם שלא ישנה בשעת הפנותו משום סכנה שבזה לא יוכל ליפנות

דהשתא הכל אחד דהפנותו הוא החשך והת"ת הוא האור ואם עוסק בתורה לא יוכל ליפנות שא"א לאור להתערב עם החשך ועל כרחו לא יפנה, וזה דעת ר' יוסי שאמר בה"ש כהרף עין זה נכנס וזה יוצא משום שהחשך בהגיעו דוחף האור ומיד יוצא וא"א שיהו מעורבים שודאי הנפסד יפסד אל הפכו כמבואר וזהו ענין זיווג הקדוש שאור מתחלף בחושך ויש למצוא רמז לזה גם בדחז"ל שאמרו קשה זיווגו של אדם כו' ומאי "של אדם" והל"ל קשין זיווגין וע"כ שר"ל של אדם הוא דקשי אבל יש לך זיווגין אחרין שהם בלא קושי ומאי ניהו זיווגין עליונים דזו"א ובו"ע, ומי שאינו מאמין בזה יש מדינה שלמה מלאה גמלים טעונים מיני עונשים בשבילו וכמו שרמזו רז"ל "מדינה של גהינם".

והוא פסק הלכה מזוקק בעיון תוניסאי¹³ מאת הגאון ריב"י אידי
אמ"ן סוסי"ה

שאלה: בא לפני תלמיד חכם ישיש כמוהר"ר חליל אנואר והוא מותיקי בית מדרשינו ומלומדי עין יעקב בעיון נמרץ עם שמירות וקשורים ונעיצות נהגה, שמירה הוא לפרש ממה נשמר רש"י בכתבו זה וקשרו הוא למה הקשו התוס' קושיא זו דיקא אחר תי' הקדום ואין תלוי הענין זה בזה וכן הוא נעיצת תחלתו בסופו ומניח תפילה של רש"י הקדוש ושל רבינו תם ושל שמושא רבא אלא שפעם אחת אירע לו שישב כנגדו אדם אחד שלא קבל הוראות מרן וניתן צנורא של רוקא על התפלין מפיו של אותו אדם ונפשו בשאלתו מה יעשה באלו התפלין כי אינו רוצה להניחם עכשיו ואומר ששמע ממהר"י ג'רבא שראה בסוף ספר שו"ת סלאח שבאתי שיכול לטבול התפלין במקוה ובה נטהרין מכל חטא ועוון ואז אין עליו קפידא, אלא שמה יעשה וכתוב בספרו של האי סבא קדישא דמשפטים לא מת מר ניהו ריב"י עזאם עזאם שכתב בהדיא שנכון לכל ירא שמים שיעטוף הס"ת שלא יזיעו בו ולא ירטיבוהו והמחמיר תבא עליו ברכה וא"כ ודאי שאין נכון לכתחלה לטבול התפלין במקוה או שמא חשיב כי האי גונא כדעבד כמו שמצינו בכמה מקומות שטומאה חשיבא כדעבד, ואף שיש לחלק דטומאה בלועה אינה מטמאה והיא רוקא בלועה הוא בתפלין אדרבה מפני שבלוע הרוק הוא עצמו יוכל לפסול התפלין בטומאתו שרוק מחמיץ יותר ממים כמבואר בשו"ת ויזורר שמשון ומר ס"ת גבן והיה מרא דארעא דישאל כמו שכתב עליו מהר"ר ריב"י יאושע יאודא "גדול האחרונים" ובשו"ת ויתאפק המן כתב עליו "הוא אחד ואין שני משמשון עד שמשון לא קם כשמשון" א"כ יטבילו דוקא לטהר רוק המאוס משם, ושאלתי לריב"י חליל יחי" ס"ט למה לא יתן התפלין לבדיקה אחרי זה והשיב כי אינו רוצה להתבטל מתפלין דשמושא רבא אפילו יום אחד ועוד שאין לו מעות לזה ואם אין בו צורך ופטור מן הדבר אינו רוצה ליקרא הדיוט, והנה יש לדון טובא בהא שמעתתא, חדא שהתפלין יש להם חזקת כשרות גמורה כמבואר בגמרא בכמה מקומות שאין צריך לבדוק אלא פעם אחת על ז' שנים ודאי לא ימלט שיהיה בהם רטיבות בכל השנים האלו וראיה מחט"ם שהמחנינו שבע שנים בתיק ובארון וכי יעשו מהם מצות הלא ודאי לחמץ גמור יחשבו שבאו בהם המים וחמצום וכמבואר כל זה בספר ויקצוף נעמן הכי נמי ודאי באו באם המים ואעפ"כ כשרות, וכן כתוב בהדיא בירחון "אורות רבין" משם כמה רבנים חשובים וע"ש, וקימא לן בכמה דוכתי דחזקת כשרות גמורה לא מריענין בשום ענין ואפילו במקום ספק ספיקא כפול וחצי מתהפך, כמו שכתוב בכמה דוכתי וכן רשמתי זה כבר בגליון אנציקלופדיה שלי, וכי תימא שיש לחלק בין מעט מים למים הרבה נדמשמע בספר "משנה ברורה" ובספר "חזון איש" להגאון רא"י קרלין מבני ברק ז"ל אין זו סברא, חדא שאין לדחות הלכה בסברת הכרס גרידא ועוד דלא מצינו לשום פוסק מחכמי תונים שיחלק כן ואנחנו קבלנו הוראותיהם בין לקולא בין לחומרא גם במקום שחזרו בהם ואפילו סותרים דברי עצמם קל וחומר כאן שדבריהם ברורים ומבוארים, וכן משמע בכמה דוכתי בש"ס שאין לחלק בין מים מעט למים הרבה חדא דאינו סברא שהרי אם מים הרבה פוסלים הרבה א"כ מים מעט יפסלו מעט ולענין פסול אין הפרש בין הרבה למעט כמבואר בשו"ת "ויאסור אחאב את מרכבתו" כך ר' יח' סוף סימן אלף תתק' [נתא חזי גדולתי' דמרן המחבר מאחאב עד אחאב כו' וכן כתב עליו בנו בהקדמתו] אלו יהיו כל רבני מורה ומערב קולמוסים לא יוכלו לספור ולמנות מספר תשובותיו כחול הים ודומה בזה למדת ראב"י שהיה אוצר בלום כמבואר בגליון סו וע"ש ובלחם אבירים ודוק] ובב"ק ז מה לי פורתא מה לי טובא וכן מדמינן בכמה דוכתי הלכות נטילת ידים לטבילה במקוה כמו לחציצה וכדו' ואע"פ דמקוה הוא מים הרבה ונטילת ידים הוא מים מעט, ולענין הלכה ותצ"א דינ"א לחזו"ת בבנו"ת האר"ש מותר לכתחלה לטבול התפלין במקוה ואין צריך בדיקה אחריו, מיהו יראה לטבול ביד שמאל דוקא שמראה בזה שקשה עליו טבילתם וקשה עליו שהיו טמאין ואם יבנה בית המקדש במהרה בימינו עד שיבא התשובה לידו א"צ לטבול ביד שמאל כי בקצש"ע כ' הטעם לחליצתם בשמאל שקשה עלינו שאיננו יכולים לזהר בהם כל היום משמע שלעת"ל כשיתוקן כל הפגמים יוכלו לחלוץ בימין לכן יראה כמ"ש, וידעתי שיש מלעזים על דברינו באמרם האחד ישפוט שפוט

¹³ הג"ה מאת ריב"י אמין סוסי"ה [שין שמאלית דיקא]: המדקדקים הדוקנים גורסים טונים ויש אומרים תונישע ונהרא ופשטי ואין לשנות:

והוא מבני ספרד, באמרם אין לבני ספרד "כח הפסק", ואני אומר אל תחוש למנינכם שכל החדושים כולם מקורם בבני ספרד, וכל התנועות החדשות כבר מקורם טהור מבני ספרד, הנה משל עמי מתנועת החסידות אשר שמה משען לה ענין השמחה וההתלהבות מקורם הערה כבר בספר הכוזרי לריב"י יהודה הלוי הספרדי ז"ל ועוד ועוד, צא ולמד ממרן מלכא שליט"א שבזכות פעולותיו העצומות יכול כל בעל בית אם הוא ספרדי להתיר עוגנה בשופי והכל על פי כללי ההוראה הצחים והמדוקדקים, ואדרבה האשכנזים הם אלו שאין להם כח פסק כלל וכמו שראיתי רב אשכנזי אחד וכו' ואין לפרש בזה כי יפה השתיקה ואין דרכנו לדבר בגנות, אלא שיש לעורר על דברי ממקום אחר כיון דאנן סמכי' בזה אחזקה וחזקה היא מטעם רוב כמבואר בטוב בספר "ילקוט קלגב" רי"צ'רץ' 2 קלמר ב יעוש"ה, ואם כן אין ללכת אחר הרוב לכתחלה שהרי אין מבטלין אסור ברוב לכתחלה והרי כאלו בטלנו כאן הפסול העלול ברוב כשרים לכתחלה, ונראה בעז"ה שהאיר עיני שהרי מפורש בגמרא ובתלמוד מסכתין עבודת אלילים שיוכל הישראל לבטל עבודה זרה על ידי ריקיה וכדו' הביאורו התוספת בקמא ובבתרא צד עט והיאך יוכל לבטל אסור לכתחלה שהרי בזה מבטל הע"ז, ונראה בהקדם עוד קושיא עצומה והיא שאין יוכלו לבטל ולהתיר אסור הלא עצם זה שיכול לבטל האסור הוא אופן שיש לו היתר בבטול זה ואם כן דבר שיש לו מתירין אפילו באלף לא בטיל (עי' במסכת ביצה ומסכת שבת ושחיטת חולין ועוד ועי' למרן בכמה מקומות ועי' להאחרונים רבני ספרד האריכו בפרט זה) ואיך מבטלין אותו כשיש אופן היתר, שמא תאמר אם נחליט שאין מבטלין אם כן אין אופן היתר יש לומר זה אינו שכל דבר שאם יחול לא יוכל לחול ואם לא יחול יוכל לחול אינו חל כמבואר בטוב בספר שערי ישר (שקאפ), ועוד דמכל מקום אין מבטלין אסור לכתחלה הלכה פסוקה היא ואין לשנות הלכה פסוקה בכל הפוסקים בשום ענין? ועל כרחינו שיש לחלק חלוק דק ולומר שבטול ברוב אינו ענין שבדיעבד אלא לכתחלה הוא ועל כן לא אמרין עד שיאכלנו בהיתר יאכלנו באסור כסברת הרש"י אלא נאמר מותר לכתחלה לבטל ברוב חוץ מהיכן שאמרו שאי אפשר ואין לדמות במילי דרבנן דבלאו הכי כולה ענינא הוא דרבנן ועוד דודאי יש כאן תרי דרבנן כיון שטובלו ביד שמאל והוא שנוי שודאי דרך לטבול ביד ימין על כן יעשה כדברינו ואין לחוש.

ובענין זה אספר מעשה קטון השייך לכאן פעם אחת נסעתי ברכבת ובא אלי יהודי ונשק רגלי ואמר רבי אידי רבי אידי והיה לי בזה כבוד גדול, אך אני לעומתו אומר: אינני רבי אינני רבי ולא יראתי כלל מכל אותם האנשים ונשים וטף שהיו שם ולא נתביישתי מהם אפילו היתה שמה נערה אחת שהכרתיה דבת מחוזה דידן היא, וסבר אותו האיש שאנכי עניו גדול מאד, ואנכי לא רציתי להחזיק טובה לעצמי שיחשבו עלי מה שאין בי וכמנהג כל חכמי תונים היקרים מאז לא בושתי ואמרתי אל תחשדני שאני עניו וכוננתי שאינני רבי כי ריב"י אנכי ולא רבי ואין דבר הנקרא רבי כלל בעולם כמו שביארתי בכת"י גליון שלי.

ומה אתך?

"הרצאת דברים" בנושא "אצטדיון הדר יוסף – חג החנוכה –

302"

ערב טוב השם ברחמיו אותנו יצליח ומדת הכעס בנו לא תרתיח, חג החנוכה על הנסים שבורא עולם עשה לאבותינו, אבא שלי ספר לי שאבא שלו ספר לו וכן הלאה, אותו דבר ניתן להוכיח את מציאות האלוקים, אם אתה נמצא בעולם או שבראת את עצמך או שלא בראת את עצמך, אם בראת את עצמך אז זה לא יכול להיות ואם לא בראת את עצמך אז זה יכול להיות, אם כן מי ברא אותך? אותו דבר טומי לפיד אומר "החרדים כולם אוכלים ארוחת בוקר על חשבוננו" אז מה אתם חושבים מגיב היועץ המשפטי? כלום! כן שאלה בבקשב, למה לא נתתם לעתונאים להיכנס, אז ככה, ישראל תביא לו את הקליפ עם העתונאי, שש.. הנה העמות שהיה לנו בעזרת השם עם עתונאי בבית ברבור: אתה מאמין שהאדם בא מהקוף? כן, מה אתה אומר אני שאלתי את אבא שלי איך קוראים לך הוא לא אמר לי קוף.. הא? הוא אמר לי שהוא שאל את אבא שלו איך קוראים לך גם הוא לא אמר קוף.. אבל אתה יודע מה אם אני צודק אז אחרי מאה ועשרים אתה מפסיד אבל אם אתה צודק אני לא מפסיד כלום, מה לא מפסיד? אתה מפסיד את כל החיים? כן אבל אם אני צודק אז אתה הפסדת הפסדת הפסדת.. הפסדת בגדול! רוני אלוני אומרת "אני פועלת על פי אינטואיציות נשיות חזקות", אז לי ודאי מותר לפעול על פי האינטואיציה שלי.. אתה רואה, אני יודע מה זה עיתונאי, רק מה, אתה שואל, כן, בשביל מה יש צרות בעולם? האם הקדוש ברוך הוא עושה

מחקר מדהים

על דרך החקירה והעיון האמיתי השמורים לאנשי המדע והבקורת
האמונים עלי דיוק ודקדוק ושקילת הוכחות בפלס המדע וההשכל
והרנסנס והרפורמציה והקונסטרוקציה

מחקר רווי חכמה זה נכתב בשנת ה'תתקס"א 2201 למנין הנוצרים באוניברסיטה של ברוקלין נ"י. הפקולטה למחקר הציונות
במלואות 50 שנה לחרבן המדינה הציונית

כמה מלים על מחקרי זה, מובן שאין אני יכולים לדרון את ההנהגה החילונית
של המדינה בשנותיה האחרונות כמו הראשונות, אסור לנו לשאול שאלות
כמו האם הם היו עורים? מדוע טחו עיניהם מראות? לעולם לא נוכל לדעת
את שהתרחש שם, ואלו היינו במקומם כלום היינו נוהגים אחרת, אדרבה
נוכל להפנות אצבע מאשימה דוקא כלפי החרדים והאדמורי"ם שמלטו את נפשם,
והלא דוקא מאתנו שומרי המצוות מצפים למסירות נפש, מי אינו מכיר את
האגדה התלמודית על יוסף טרומפלדור שמסר את נפשו על ירושלים בזמן
חורבן הבית השני?, ואולי אם היו החרדים מנסים להשתתף ולעזור מבפנים
ולא ללכות את המחלוקת ולהסתגר בתוך עצמם, אם היו הם מצטרפים לצבור
הדתי לאומי ודאי היו מונעים את כל האסונות, לו היו החרדים גרים בשכונות
אחרות חוץ ממאה שערים, מי ידע?, אולם אל לנו לפגוע ברגשות ובחטוריה
שלנו, עלינו להציל ולחקור כל מה שנוכל להציל, מר מאד אמנם הוא המצב
שהמדינה הפלשתינית אינה מניחה לאיש לגשת לשום ארכיון או מאגר נתונים
כך שכמעט מן הנמנע הוא לדעת דבר מקורותיה של המדינה, ולא עוד אלא
שפלשתינא מחריבה בשיטתיות כל בנין או נתון שיש בו רמז לעבר ציוני, אך
עלינו להוציא מתוך ממר!

המדובר בממצא מרגש ומיוחד שהובא אלינו בשלמותו היישר מפלשתינא, ולא עוד אלא מ"אל קודס"
[ירושלים], הממצא נשתמר בתוך ערמת פחם ציבילי באזור "אל בוראק" ו"הקיר" כנוי לחומה עתיקה בירושלים
שלטענת החרדים שייכת לבית המקדש השני, הממצא כולל שקית ניילון שיועדה כנראה לאכסון חלב [משקה רעיל
ומסרטן שבעבר היה נהוג להשתמש בו כמרכיב עיקרי באבות המזון והשתיה, בספר רבני עתיק משנת תש"ז המכונה "יורה דעה"
נשתמר מנהג מזור להתיו "טפת חלב לתוך הקדרה" ולמדוד את היחס בין הטפה לבין הקדרה, מעניין לראות כי בשנת תש"ז
השתמשו עדיין בקדרות של חרס, ניתן לשער כי ב"חקופת הצנע" שאפיינה את כמאה השנים הראשונות של המדינה לא היה
מספיק כסף להשיג כלי פלסטיק וכדומה], כולל כל ההדפס שעליה נשתמר בשלמותו, הממצא הוברח אלינו על
ידי תייר אמריקאי שהתחפש כרוכל ערבי והתחמק בחשכת הלילה אל תוך החרבות תוך סכון רב כמה
פעמים הוא כמעט נורה בידי לגיון הוואקף אך הודות לתושביתו הצליח להבריח את הממצא גם למכונית
המטוס שלו וכך עזב את פלשתינא ולאחר שעת טיסה מהירה נחת היישר בחניון האוניברסיטה על מנת
לשמר ולתארך את הממצא, יצויין כי השנה המדויקת של הממצא אינה ידועה לנו, בדיקות פחמן 14 של
הדיו העלו כי מדובר בדיו שהופק מעץ העופץ לפני כ-448 שנים, ההשערה הרווחת היא כי עקב תקופת
הצנע השתמשו בדיו ממוחזר מספרים עתיקים ועוד, אולם בדיקות שאריות החלב העלו כי מדובר בחלב
בן אלף שנה ויותר ומכיון שאף אחד מן החוקרים אינו מקדים את תאריך הקמת המדינה לשנה קדומה כל
כך [מלבד חסידי סאטמר הגורסים בעקשנות כי המדינה הוקמה למעשה באמצע ימי המתונים בזמן הבית השני] אפשר לשער
כי בעל השקית חיזר אחרי חלב עתיק שנספג בכתלי המקדש [ניתן להצביע על מנהג דומה אצל הדרוזים שגם הם היו
במזרח התיכון שהיוו בזמנו יחידה אחת כידוע], אולם עובדות אלו אינם ברורות בעליל, אך ההדפס שעל השקית
ללא ספק מורה על שנת יצור של 1988 שהיא ללא ספק בעיצומם של ימיה הטובים של המדינה הציונית,
ראשית כל מן הכנוי "טנא נגה חלב פרה דל שומן" ניתן להסיק בעליל כי הלשון המדוברת במדינה
הציונית היתה לשון המקרא ממש ולא לשון המשנה כפי שסבר פרופסור ידען¹⁴, משפט מסוג זה יהיה

¹⁴ פרופסור ידען מבטס את מחקרו על ספריו של רב ירושלמי טגפן ומקובל בשם "ש"י עגנון" שחי בראשית ימי המדינה
ומשאירת הכתבים שנשתמרו בידינו עולה בברור כי הם תואמים ללשון המשנה ממש, אולם מאידך ייתכן כי עגנון ייצג
בכך מגמה מסוימת [אולי את האסכולה החרדית שמנתה כשלש מאות נפש בתקופתו] ולא את השפה העממית, ובכלל

נשמע מגוחך בימינו ואפילו במקום שהשפה הרווחת היא לשון המשנה, היעלה על הדעת שמפעל המייצר חלב יפרסם את עצמו כ"מגיש חלב על טנא המפיץ נגה והשומן אשר בו דל הוא מאד"... הלא זה נשמע לקוח מספר ישעיהו, כמו כן הקצור וחוסר מלות הקשור מוכיחות בעליל כי יוצרי המדינה הגדולים הצליחו להפרות ולהחיות את שפת התנ"ך ממשי¹⁵ בארץ התנ"ך.

מענין גם לראות את מנהיגי הרוחניים של המדינה, על החלב חתומים "הרב זאב ויטמן", וכן "חוג חתם סופר", לא יעלה על הדעת שהחלב שהינו מצרך בסיסי ועוד בירושלים שהיתה הבירה חלק לא קטן משנותיה של המדינה יימכר ללא הכשר של גדולי הרבנים ממש, אין בידינו לדעת אם הרב ויטמן והחתם סופר היו הרבנים הראשיים של המדינה ממש [כפי שההגיון אומר] או רק מנהיגים רוחניים בפועל, עצם העובדה שהחלב נמכר בשני חותמות כשרות בזמן שלכל הדעות גם הקיצוניות ביותר¹⁶ כיום אין צורך ביותר מחותמת אחת [ראה מחקרו של ויליאם דבלייז "כשרות הלכה ו מטבח מאז ועד היום"] מוכיח כי הללו היוו את ראש החץ של התנועות הדתיות שהיו רבות ביותר [במחקרו של פרופ' אליפז בת כרנבו נמנו יותר מ-1700 עמותות בירושלים בלבד!], בקשר ל"חתם סופר" מתעוררת בעיה מסויימת מכיון שרוב האזכורים הקשורים בשמו מופיעים עוד בגולת אירופה, וכיצד יתכן שהאריך ימים עד כדי כך, מגוחכת היא טענתו של ההסטוריון החרדי יוסף בן יוסף כי "חוג חתם סופר" הינו כנוי בעלמא של קבוצת יוצאי הונגריה, ולא ניתן לקבלה בשום אופן, אין זו אלא אפולוגיטיקה מכוערת הבאה לכסות את מערומיה של האמת על ההסטוריה והדיוק בצטטים בספרות החרדית! בא והראה לי דבר כזה במקום אחד בהסטוריה על "חוג" הנקרא בשמו המפורש של אדם החי לפני שלש מאות שנה בארץ אחרת, הרי זה כאלו שנקים היום "חוג בן גוריון" [בן גוריון היה מראשי מדינת ישראל איש חסד רב פעלים מספרים עליו כי חי במדבר באוהל אחד עם כבש כ-400 שנה] הלא אין לדבר זה טעם וריח, ודאי הגיוני יותר לכל הדעות ולפי אמות המדה המדעיות כי החתם סופר חי בארץ ישראל וכל האזכורים המוקדמים הינם זיופים והוספות מאוחרות על ידי תלמידיו שרצו להאדיר את שמו [דוגמאות ומקבילות ניתן למצוא לכך בהרבה מקומות ראה מחקרו של אדולף גיטלר "הספרות החרדית"],

ממחקרים אחרים ניתן לראות כי השפה המדוברת במדינה הציונית היתה אידיש [אידיש= שפה מיוחדת שהומצאה על ידי יהודי רוסיה לצורך דבורים וכתובה מחתרנית מאימת הצר ראה ד"ר צבי גרצקי כרך 6, ראה שם עוד דעות, כמו כן מעניין לציין כי לדעת חסידות "כפר סבא" השפה היא ניב דיאלקטי של גרמנית, כמובן שאין זו אלא אפיזודה קוריוזית חסרת כל בטוס מדעי, שלא לדבר על אישונים והוכחות], ראה למשל קטע שלם (!) של מודעת רחוב גדולה שכולה בשפת האידיש, לא ניתן לדעתי להתעלם מנתון זה, ועלינו לבדוק באיזו עיר הודפסה המודעה, כמו כן נמצאו הוראות שמוש על מכשיר הכתובות כולם בשפה האנגלית ללא שום תרגום, דבר האומר דרשני! לדעתי הוראות אלו הם זיוף מוחלט והוספה מאוחרת לפי כל המתודות המדעיות כמו שאוכיח בפורט הבא.

¹⁵ ראה גם הערה הבאה
¹⁶ ראה גם הערה הקודמת

אגרויס'ע שויטה

תשובה הלכותית ע"ד המוסר מאחד המוצי"ם החכמים הגדולים
יושבי על מדין בק"ק חוסט ובק"ק בעקרעשעא ושאר קהלות
הונגריא הקדושות אשר בארץ הגר:

שאלני בן תורה אחד במה שאחז"ל קטורת מעתרא והוא מעשן זה כמה שנים ואדרבה
הולך ומעני מזה ומשאר דברים אם ניתן לגזור מזה שאינו נוהג בזה"ז ובטל כמו שמצינו
בכמה סגולות כדאי' בלקוטי מהרי"ל.

וזה השבתי לו: דע לך כי אתה מלעיז על דברי חז"ל הקדושים ואין רשות להרהר כלל
ולא שייך בזה לשון "נוהג" או "אינו נוהג", ומה שמצינו לשונות בראשונים הם היה להם
הרשות לכתוב מה שכתבו ואנו אין לנו רשות בזה, צא וראה מה שכתוב בשו"ת כבש
סופר סי' צא וסי' זל' וז"ל: "סגולה גדולה מקדמונים לקשי ההירדמות לספור כבשים
בראשו ובדמיונו כשיצייר לו כבשים ככבשותיו של יעקב אבינו נעות רצוא ושוב כמראה
החיות וראיתי רשעים ארורים מלגלים על זה וקבלה היא בידינו ולסתור פי המלעזים
אמרתי ליתן טעם נכון שמעשה מרכבה הוא המפיל תרדמה על האדם כדמצינו ביחזקאל
ובאע"ה וענינו היה מראה החיות וריצתם רומז לכן גדלותם שאינם פוסקים שאין בהם
בחירה ואין בהם נפילה כדוגמת האדם וכשיהרהר האדם בשפלותו מה שהוא נצרך לזה
לשכב ורגליו אינם רגל ישרה ולישן ולפסוק מריצתו ודאי יפול עליו מורא גדול ותרדמה
נוראה עד לבלי הקיץ", ועתה בא וראה דבריו הקדושים חוצבי להבות אש, אם סגולה זו
שאינה מפורשת בדברי חז"ל אלא קבלה מאבותינו ואמותינו הקדושים כך יש בה טעם
וסוד עמוק ק"ו מה שפרשו דברי חז"ל בעצמם, ועל כן חלילה להרהר בזה, ומה שאומרים
הרופאים אין בכך כלום וקבלה בידי ממו"ר שכל הרופאים אינם יודעים מאומה ומשקרים
לטובת עצמם ומגן שווא, ולדוגמא אבאר לך ענין הסגולות הנמצאות בדברי חז"ל כגון מה
שאמרו הקובע תפלתו אצל הכותל כו' והאריכו בזה אנו רואים מזה ישועות בעיניים וכבר
ציויתי לבנות בהכנס צר וארוך שיושבים בו כולם אצל הקיר וכולם תפלתם מתקבלת רק
קשה לקיימו שלא תהיה הבימה במזרח כמנהג המשכילים לכן יעשו בימה קטנה מאד
באמצע, ופשוט שעל כל מ"ע ול"ת של דבריהם צריך ליתן כל ממונו וכן אם יש הפסד
שלא יפסיד כערך ממונו היינו מי שיש לו אלף שקלים יוכל לעבור בדבר שהפסדו אלף
שקלים וכן כל אחד על פי ממונו והטעם בזה כמוס הוא עמנו בחדושינו כי כל אחד הממונ
שנתן לו הקב"ה הוא כפי ערכו, ועל כן שלא יכנס בחששות אלו ראוי לו להניח כל ממונו
בגמחי"ם וכבר כתבנו מזה בס"ד בכמה מקומות וכו', וכמה צריכים להאמין בדברי חז"ל
כמות שהם ולא להמציא להם עיקומים מן השכל הבע"ב יש להתבונן מ"ש בשו"ע יו"ד כף
חולבת שנפלה לסיר בשר או אפכא, ורהיטת לשון רבוה"ק מורה ומכריח שאפכא היינו
כפשוטו שנפל סיר בשר לכף חולבת, והמתחכמים עפ"ל מלגלים ואומרים וכי משכח"ל
כף גדולה כ"כ ועושים פרושים של דופי כדעתם הקצרה העשויה להשתנות, עד שהזמן
גרמא ובאה אצלי אשה עם שאלה בכף והיתה הכף גדולה כ"כ עד שבלי ספק אם היתה
גדולה עוד קצת הי' נכנס בה סיר בשרי קטן קצת מהרגיל אצלינו, ומזה היה נראה בחוש

שיש הרבה מיני כלים וחז"ל ידעו הכל ברוח קדשם ודברו מכל המקרים דליכא מידי שלא רמיזא וכתביא ופרישא!

ועוד יש לנו קבלה של אמת מוולז'ין וברדיטשב כי אין משפחה בעולם שלא ראו איזה ישועה בעניניהם, ובאמת אנו רואים גודל נכונות הקבלה הנ"ל ושהוא מורגש בחוש בכל הענינים ועל כל צעד, וכמה יש לדקדק בדבריהם נלמד ממה שאמרו דמי שנפלה טליתו צריך לחזור ולברך וצריך דקדוק והתבוננות לשון נפלה דאמאי נקטו נפלה והנה לכאורה קשה א"כ מי שפושט טליתו יצטרך לחזור ולברך וא"כ לעולם לא יעשה כלום דאם יפשוט יחזור להתעטף ויברך וא"כ אינו יוכל לעולם לפשוט טליתו והיכי משכח"ל ברכת אשר יצר דהא א"א לכנוס לבהכ"ס בטלית? אלא ודאי לא בחינם נקטו נפלה דדוקא נפלה חייב להתעטף ולברך אבל פשט אין צריך והטעם עמוק מאד כמוס הוא עמדי, ובאמת כבר הארכתי בחבורי בית הסוטה עמ"ס סוטה [והוא ביאור עמוק לכל עניני סוטה עם חדושי דינים אשר פי יקבנו פתח הסוטה ובאורים בשם העמק סוטה וצינונים בשם מקור הסוטה ונפלא הוא לכל רואיו בעז"ה עי"ש היטב ותמצא נחת, ובסופו יש ג"כ קונטרס מאי ניהו והוא לבאר כל מאי ניהו שבש"ס שקבלה בידינו [עי' בספר כל בו זול] שכל מאי ניהו יש בו איזה קושיא והוא על דרך כלומר ואין כאן להאריך עוד.

רק ארמוז מ"ש אסור לאדם לעשות צרכיו קודם שיתפלל וודאי אין מקרא יוצא מיד פשוטו אלא שאסור בל תשקצו דוחה אסוד דרבנן זה של אסור לעשות צרכיו וכן יש לומר במה שאמרו סמיכה כישיבה היינו כאלו יושב על מה שנשמך עליו דאל"כ על מה יושב וא"כ בט"ב אין לסמוך על כסא שהוא יותר מג' טפחים ואכ"מ, ובזה אני מיישב מאי דקשיא לן בהא דאמרו אין שמחה כהתרת הספקות והא אמרו מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו וע"כ דאף בבית השואבה הי' שמחת התרת הספקות ואכ"מ.

עוד שאל אותי יהודי איך זה שדרך רשעים צלחה כל כך וכל מה שאומרים בתחזית מזג האויר מצליח בידם חוץ ממתני מעט, ואמרתי לו שברית כרותה לשפתיים ועל ידי שהם אומרים התחממות וכדו' באמצע החורף מזמינים על עצמם בזה כל הבצרות כולם ופותחים פה לשטן, ופעם שמעתי שאמרו הרשעים הארורים באמצע חג הסוכות שירד גשם חזק ובאמת כך הוה שברשעותם ירד גשם והכשילו כל ישראל שלא יהיו בסוכה.

אחת השיחות מאחד הרבנים

שיחה נפלאה זו מאחד המשגיחים זכינו לרשמה מפיו הק' ומופץ
לזכור הרבים

צריכים להתחזק, וצריך לדעת שרש"י אומר שמשה רבינו לא נשתהה במלחמת מדין אע"פ שידע שאחרית
ימות, ואם רש"י אומר סימן שהיינו חושבים שישתהה, האי, משה רבינו? התשובה היא, כן, משה רבינו!
לכל אדם יש נגיעות ואפילו משה רבינו, ואם יש לכל אדם נגיעות כמה צריך להתרחק מהנגיעות, וצריך
להתחזק בזה כי אם יש נגיעות אז אין כלום, מי שיש לו נגיעות אז הוא "נוגע", ואם הוא "נוגע" אז הוא
פסול לעדות, אי אפשר להתגבר על הנגיעה השכל הפשוט שלנו מלא נגיעות, אי נגיעאס, אנחנו צריכים
פשוט להתעלות מהנגיעות, אבל לא שייך להתגבר על נגיעה, מי שיש לו נגיעה אז הפשט הוא שהשכל
שלו עקום לגמרי, אז יש לו נגיעה, מה הפשט שהוא עושה עברה יש לו נגיעה, מה הפשט שהוא נכשל
באיזה דבר יש לו נגיעה, אם יש לו חטאים זה בגלל שיש לו נגיעה, הכל בגלל הנגיעאס, וצריך לדעת שכל
מי שהוא נוגע הוא יכול להיכשל ר"ל, כשהיצר הרע בא לאדם לפתות אותו הוא מדבר על הנגיעה שלו, אם
הוא רוצה לפתות אותו לעשות למשל עברה או חטא לדוגמא הוא מעורר לו את הנגיעה, ומהנגיעה הכל
מתחיל, וזה רחמנא ליצלן יכול לקרות לכל אחד, משה רבינו? משה רבינו! אם מצאנו חטאים בגדולי
עולם זה בגלל שיש נגיעה, החזו"א אומר שא"א לחשוב שיש לת"ח נגיעה, אי אמונת חכמים, אם אין לנו
אמונת חכמים זה בגלל שיש לנו נגיעה, הלב שלנו לא רוצה להאמין זה נגיעאס, איך יוצאים מזה? צריכים
להתחזק, כי בלי להתחזק יש רק נגיעאס ורק עבירים, ואפילו אחרי שהאדם עושה את העברה ורוצה לחזור
בתשובה אז היצר בא אליו עם מלא נגיעס, אם תעשה ככה אז יהיה לך ככה ועוד כיוצא בזה נגיעות, ואז
כשיש נגיעות הוא לא חוזר בתשובה, וזה רואים בפרשת השבוע שדור המבול חטאו כ"כ, למה הם חטאו?
כי היה להם נגיעות, הם רצו לקחת דוקא פחות משה פרוטה! זה היה הנגיעה שלהם! נגיעה הזאת קטנה
והנה כתוב במפורש בתורה "וימח את כל היקום", יקום שלם היה צריך למות בגלל נגיעה טפשית אחת!
מבהיל! אוי וועי! ואם ככה בדורות הראשונים שהיו דורות דעה ואין לנו השגה בהם קל וחומר בדור כמו
שלנו שאנחנו ממש רואים את הנגיעות בעיניים, אתה יוצא לרחוב אתה רואה נגיעות הולכים ברחוב, אתה
רואה אותם על השלטים, בכל מקום ומקום וכל מעשה הכל מלא נגיעות, איך יוצאים מזה? צריכים
להתחזק! איך מתחזקים? משתחררים מהנגיעות, המשגיח זצ"ל סיפר פעם שבחו"ל הוא ראה יהודי בן 90
[וכמדומה שהיה אולי אפילו בן 92 ואני לא זוכר כעת] וכולו היה מלא נגיעות, כשהוא אכל הוא אכל עם
נגיעות, כשהוא ישן הוא ישן עם נגיעות, וזה נורא, לכל זה מגיעים כשלא עובדים על המדות בגיל צעיר,
האי זה קשה לעבוד על המדות? זה קשה בגלל הנגיעות, ודוקא משום שזה קשה צריכים קודם כל לעבוד
על הנגיעות שע"ז יוכל להקל על עצמו עבודת המדות וההתגברות על הנגיעות, אנחנו לא יכולים להבחין
בזה, צריכים עיניים של תורה, ובעיניים של התורה התורה הקדושה רואה כמה נגיעות יש בכל דבר, אנחנו
קוראים בפרשת השבוע שהעורב לא רצה לחזור, השכל הבעלבעטש חושב מי יודע איזה ענין היה לעורב
אולי ע"פ קבלה, אבל התורה הקדושה מגלה לנו במדרש וברש"י שהעורב היה לו נגיעות! אוי וועי
נגיעות! נזירא! שמה מבואר איזה נגיעות היה לו, אנחנו רואים כמה הכח של נגיעות שאפילו עורב
שלכאורה איזה נגיעות יש לו? אלא גם העורב! גם לעורב יש נגיעות כשצריך! ככה ברחוב חושבים
שהתורה כתבה את הספור של העורב סתם ר"ל! סתם בשביל ללמדנו מה היה, רחמנא ליצלן, מבאר
המשגיח זצ"ל בשם המשגיח שהוא עוד יותר זצ"ל לעורב היה נגיעות, ואיזה נגיעות, לא סתם נגיעות, ואם
לעורב יש נגיעות על אחת כמה וכמה שאנחנו הקטנים צריכים להתחזק, וצריך להתבונן כי הדברים
עמוקים, התורה נותנת לנו דרך להתגבר על כל הענינים האלו ע"י שנעבוד על הנגיעות שלנו, אם נעבוד על
הנגיעות נוכל להיות כמו משה רבינו שלא היה לו נגיעות, ואם לא נעבוד נישאר כמו עורב ר"ל שיש לו
נגיעות, לכן רבותי צריכים להתחזק.

פחד מוות

והוא מאמר אחד מספר הנפלא "פחד מוות" העומד לצאת לאור בקרוב לבאר יסודות ועומק ומהות הדברים באופן דמלכות

נראה לדון באימה בדבש וחלב הגנוזים בעומק הענין בזה, צריך להתבונן בקרקע במה דהשרישו לן במהות דאוזן המן, וודאי לא דבר ריק הוא [הגה"ה פשוט שממולא ולא ריק וכוונת המחבר על עומק הדבר, המעתיק צעיר התלמידים], הנה יש לחקור במופלא מאיזה טעם תקנוהו משולש ולא כצורת האוזן האמיתי, ויש להמתיק מה ענין וסוד הפרג בזה, ויש ליתן לב בשום דעת הרמז באוזן דוקא ולא שום אבר אחר, ובהמן דוקא ולא שום רשע אחר. והנה גלו לנו חז"ל קמעא באמרם "אוזן שומעת" (חגיגה ג:) לפי דרכנו למדנו שמהות האוזן היא השמיעה, והנה שמיעה זו מהי, אדם פשוט ושטחי סבור ששמיעה היא לשמוע את הדברים ולקלטם ע"י האוזן, אך תורתנו הקדושה למדה אותנו להעמיק ולהבין היטב במהות ושורש הדברים לפי המפתחות שנמסרו לנו, ונקדים חלוקה שייסד והשריש לן רבינו בכמה מקומות, שיש להבדיל בין "גדולה" לבין "גדלות", גדולה היא המהות המתפתחת והגודלת ומתפשטת סביב בסוד גומל דלים עלי אמו, והגדלות היא התוצאה של גדולה במהות הדבר הגדול כבר בסוד הדל הנגמל.

והנה במ"ש גידל המלך אחשורוש את המן, פשוטו של מקרא הוא לרמוז שנהג בו אחשורוש במדת הגדולה ולא הגדלות, ואחשורוש ודאי חכם גדול היה לפי מדרגתו (עי' בפ' חלק) והכיר במהותו של המן ונהג בו לפי מהותו, והנה נראה שעומק ענין מציאות האוזן בעולם הוא להעמיד את עצמו במהלך של שמיעה, וזה ענין האוזן, אבל שמיעה סתם אינה אלא שמוש צדדי ומקרי באוזן ועיקר ענין האוזן הוא להעמיד את עצמו במהלך כנ"ל, ואחשורוש ודאי נהג בהמן מנהג הגדולה ע"י שהעמיד את אזנו של המן במהלך שתשמע דברי אחשורוש היינו דברי חכמתו וסודותיו ותכניותיו שזה היה גדולתו במהלך של גדילה תוך כדי הגמילה ולא של גדלות פנימית אלא גדילה חיצונית.

על כן שורש הנס דפורים שהתחיל בגדולו של המן היה על ידי האוזן של המן, ובה נעוץ סוד הענין, שאינו כמו שחושבים בשטחיות שתחלת הנס היה שהמן נתלה על העץ או שהרגו את השונאים וכו', שזה אינו אלא לפי השטחיות ודבר טפל, אבל לעומק הדברים וסוד האמת בזה הרי עיקר הענין בפורים היה מתחלת גדולו של המן שהעמיד את עצמו במצב של גדילה שאינה לפי מהותו שהרי עמלק אין ענינו גדילה, ובזה שהיה נתון במצב שאינו מתאים לו בזה עצמו היה תחלת הנס וגם תחלת מפתתו, וזה עיקר השורש דפורים.

ומזה נראה לגלות מאור הגנוז בפרשיה נפלאה זו, שהנה יש בתורה מושג של משולש, אולם מהו מהות המשולש, כבר גילה הנביא באמרו "והחוט המשולש לא במהרה ינתק", למדנו שמדת המשולש הוא דבר שאינו ניתק במהרה, אמנם כל זה בלא עומק בשטחיות, להבין היטב, נאמר כך, המשולש מצד עצם קיומו יש לו מציאות של ניתוק אלא שאין הדבר קורה במהרה, וכבר נתבאר בסוד "מהרה דמארי עלמא", ובאמת אם גדולו של המן שהיה במהות האוזן היה במהות שאיננה ניתנת לניתוק הלא היה זה האסון הגדול ביותר, על כן עיקר הנס היה דוקא במה שגדולו של המן במדת האוזן היה

במדת המשולש היינו שיכולה להינתק לאחר זמן שלא במהרה, ואולם ענין זה היה הוא עצמו הנסיון לבני ישראל, שאם היו עומדים במריים הרי ש"לא במהרה" היה ניתק, אך בזה שחזרו בתשובה מזה עצמו הגיע "מהרה דמארי עלמא" לגבי משולש זה של גדול של המן, ובזה נהיה עיקר נס הפורים.

ובאמת אמונת הנצרים ר"ל היא בשלוש היפך אמונתינו, שאדרבה אמונתם מחזיקה זמן מה אבל בסופו של דבר תינתק, אבל אמונתנו יש בה ב' משולשים היינו מגן דוד ששילוב ב' המשולשים לא ינתק לעולם, וזהו ענין הפרג שיש בו ג' אותיות ואות שלישית היא אות ג' ובשילוב כל השלושים וחשיפת עומק התורה וסודותיה נזכה ליגאל גאולה שלישית בירחא תליתאה ונאכל ד"ג ביו סד"ג בסוד ג' אבות וג' עלי ענף עץ עבות ושלשת סרני פלשתים.

מעשה מרבינו

וְסִיפֵר מַעֲשֵׂה מְאִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה לוֹ גְּעֻגּוּעִים גְּדוֹלִים לַעֲבֹר כּוֹתֵל אֶחָד¹⁷ וְלֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲבֹר בּוֹ וְאָף שֶׁהָיָה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַקֶּפֶה מִסְבִּיב הָיָה חֲפִץ דִּיקָא לַעֲבֹר בְּכוֹתֵל עֲצָמוֹ וְהָיָה מִשְׁתּוֹקֵק וּמִתְגַּעְגַּע לְזֶה אֲלֵא שְׁלֵא הָיָה יָכוֹל כֵּנ"ל, וְכֵךְ הָיָה עוֹמֵד שֵׁם וְהָיָה צוּעֵק וּמִתְחַנֵּן שִׁיתָנוּ לוֹ לַעֲבֹר דֶּרֶךְ הַכוֹתֵל הַנ"ל וְלֹא שָׁמְעוּ לוֹ כֹּלֵל עַד שֶׁעָבַר שֵׁם אִישׁ אֶחָד בֶּן מֶלֶךְ וְהָיָה שׂוֹאֵל אוֹתוֹ עַל מָה אַתָּה צוּעֵק וּמִתְחַנֵּן כֹּל כֵּךְ כֵּנ"ל אָמַר לוֹ אוֹתוֹ הָאִישׁ אֲנִי מִבְּקֵשׁ שִׁינִיחוּ לִי לַעֲבֹר דֶּרֶךְ הַכוֹתֵל הַזֶּה וְשִׁתֵּק הַבֶּן מֶלֶךְ הָעֵנֶק הַנ"ל וְלֹא אָמַר כֹּלָם וְהָיָה נִיכָר שֶׁבְּכוּוֹנָה הוּא שׂוֹתֵק כֵּךְ וְאֵינוֹ מְדַבֵּר מִשּׁוֹם אִיזָה כּוּוֹנָה שִׁישׁ לוֹ בְּזָה, וְהַמְשִׁיךְ הָאִישׁ לַצּוּעֹק וּלְהִתְחַנֵּן וְלֹא הִנִּיחוּ לוֹ, וְאַחֲרֵי אִיזָה זְמַן שׁוֹב עָבַר שְׁמָה בֶּן מֶלֶךְ אַחֵר שֶׁהוּא יוֹתֵר גְּדוֹל מִהַבֶּן מֶלֶךְ הָרִאשׁוֹן דִּהֵינּוּ שִׁישׁ לוֹ מִדְּרָגָה יוֹתֵר גְּבוּהָה וּבֶן הַמֶּלֶךְ הָרִאשׁוֹן כָּבֵד עָבַר קוֹדֵם וְשָׁאֵל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁהוּא צוּעֵק וּמִתְחַנֵּן כָּבֵד זְמַן הָרַבָּה וּמִפְּנֵי מָה לֹא יִנִּיחוּהוּ לַעֲבֹר הַכוֹתֵל הַזֶּה, וְשִׁתֵּק גַּם אוֹתוֹ הַבֶּן מֶלֶךְ הַשְּׁנִי וְלֹא עָנָה אוֹתוֹ דְּבַר וְהָיָה נִיכָר ג"כ בְּכוּוֹנָתוֹ שֶׁהוּא שׂוֹתֵק מִפְּנֵי שְׁחַפֵּץ דִּיקָא לְשִׁתּוֹק וְלֹא לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבַר מִזֶּה, וְכֵךְ הָיָה שֶׁעָבְרוּ שְׁמָה עוֹד הָרַבָּה כְּאֵלֶּה בְּנֵי מֶלֶךְ וְכוֹלָם אָמְרוּ אוֹתָם דִּיבּוּרִים וְדִבְרוּ אוֹתָם הָאֲמִירוֹת מִמֶּשׁ בְּלֹא שְׁנׁוּי, וְאוֹתוֹ הָאִישׁ הִשְׁתַּגַּע הֵינּוּ שֶׁנִּהְיָה מִשׁוּגַע מִמֶּשׁ וְכֹל הַנִּפְּלוּת וְהַעֲכוּבִים שֶׁבַעוּלָם בָּאוּ וִירְדּוּ עֲלָיו וַעֲכָבוּ וּמָנְעוּ אוֹתוֹ מִמֶּשׁ עַד שֶׁנִּמְנַע לְגַמְרֵי וְכֹל הַמוֹחִין נִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ לְגַמְרֵי וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְדַבֵּר כֹּלֵל מִרּוֹב גְּעֻגּוּעֵין שֶׁהָיוּ לוֹ עַד שֶׁשִׁתֵּק לְגַמְרֵי כַּעֲנִין הַבְּנֵי מֶלֶךְ הַנ"ל וּלְבִסּוֹף יֵצֵא מִשְׁמָה וְאֵיךְ שִׁיצֵא לֹא סִיפֵר, וְצִרִיךְ שֶׁתִּדְּעַ שֶׁשְׁגֻעוֹנוֹת מִמֶּשׁ לֹאִין שְׁעוֹר עוֹבְרִים עַל הָאִישׁ הַזֶּה לְגַמְרֵי וְאֵיךְ שִׁיְהִיָּה תִּרְאָה לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד שְׁלֵא יִצְטָרֵךְ לְדַבֵּר אֵלָיו כְּמוֹ שֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם הַפָּה מִמֶּשׁ וְהַלְשׁוֹן וְהַשְׁפָּתִיִּים כְּמוֹ אִישׁ וְרַעְהוּ כִּי כֵךְ אָמַר רַבֵּינוּ כְּמָה פְּעָמִים לְבָא אֵלָיו עַל שַׁבָּת אוֹ עַל יוֹם רִאשׁוֹן וּלְדַבֵּר מִמֶּנּוּ הָרַבָּה וְאָמַר אֵין שְׁעוֹר לְדַבֵּר מִמֶּנִּי:

¹⁷ אָנוּ מִתְנַצְּלִים מֵאֵד שְׁלֵא יִכְלָנוּ לְהִשְׁלִים מְלָאכָת הַנִּקְוֶה כְּמוֹ שֶׁהָיָה רָאוּי כְּדֵי שֶׁיִּרְוֶץ בּוֹ כָּל קוֹרָא וְיִבִּין הַכְּתוּב:

¹⁸ וְכֵן יֵשׁ לְהִתְנַצֵּל שְׁלֵא הַגְּדִלְנוּ הָאוֹתוּת עוֹד כְּרָאוּי שֶׁיִּקְרָא כֹל חֶסֶם וְיִבִּין מִדַּעְתּוֹ:

דאס איז מסורת פון מעשה

א"ה המ"ל הכת"י מתחיל בתיבה זו וכנר' חסר
איזה דף וזה הפאטאגריפיה של הפקסימיליה מעצם
הדפוס שנדפס ע"י הכותב

וכך קפץ החסיד האמיתי בקריאות "כלי שני אינו מבשל" לתוך כלי המים
הרותחים, ובדבקותו ושקיעותו באמת הפשוטה לא חש שום כאב, אך לפתע
ניגש אליו ר' זעליג: הלא יש לחוש לעילאה גבר ושמא היית חם כשנכנסת?,
אך שמע החסיד האמיתי את השאלה וכויה נוראה צרבה את כל גופו עד שאיבד
את הכרתו, לאחר כל הטפולים וכו' באו לפניו מבני ביתו ואמרו - עד כדי כך?
אמר "איז נישט בשביל המים התעלפתי, התעלפתי בשביל שלא חשבתי על
ההלכה הזו", ואח"ז אמר בבת שחוק "שוין".

פעם אחרת אמר "זכורני פעם שהייתי שלא בהכרה אך לא הי' זה מחמת
ההויס וואסר אלא מחמת ששכחתי אשטארקע הלכה" [וכמדומה שכוונתו
למקרה הנ"ל].

עוד אמר "אין השמש זורחת היום משום שזרחה אתמול אלא משום שהיא
זורחת היום", ושאלוהו מנפ"מ? ואמר: "משום שזו האמת!" והוסיף: "וכי
השמש זורחת והלא הקרניים הם שזורחות השמש היא מציאות לעצמה והזריחה
היא מציאות לעצמה".

פ"א הי' נמצא צואת קטן תחת המטה איזה זמן והסריח מאד ויראו מליקח,
וכשבא מיד שאל "דער קטן איז אוכל דגן?" ותיכף כשנענה בשלילה אמר
"איך אפשר לומר שזה מסריח"? נטלו כלאחר יד והשליכו..

כידוע לא היו לו ילדים [ר"ל] ואמר ע"ז בכאב "כשאין לאדם ילדים יש לו
חסרון באבות מכלל דאכא תולדות", בתקופה שהיה גר בתל אביב אמר שודאי
אין זו תל אביב המזכר בספר יהושע וכשנשאל אם יש לזה ראייה אמר שהיה
מתפלא אם יש ראייה.

וכן אמר "מה ההבדל בין דער טאטע לשאר מחברי ספרים? הם אפילו לדבר
סתם שהיו עושים היה סבה וטעם נכון, אבל טאטע לא היה עושה דברים
סתם"! [וי"א בל"א: "דברים סתם - הוא לא היה עושה"!].

ושאלוהו: מהם דברים "סתם", ואמר: וכי אני אמרתי את זה? אבא בעצמו
אמר לי "דברים סתם לא צריך לעשות" וכי היה עושה מה שסובר שא"צ
לעשות? והסביר שדבר סתם הוא כל דבר שאינו בגדר "לא סתם" ו"לא סתם"
הוא כשהגדרה שלו היא אחת וגם העושה..

האנשים על החומה

לראשונה כשראינו אותם, שם, למעלה על החומה, צעקנו להם: "בואו, מה אתם עושים שם?"
"אנחנו כאן כבר שלש מאות שנה" צעקו לנו חזרה, "שעכשיו אנחנו נרד? השתגעתם?"
"אבל יש לכם כאן עיר שלמה, בתים, כנסת, חנויות, ישיבות, ספרים"
"מה אתה אומר? מה אתה רוצה לפרוט דולרים?" שאל השמן בגיחוך והוציא מכיסו צרור עב וירוק.
"חשבונות בבנק, יש לי תשע... תרומות יש בשפע".
"ובכל אופן אולי, אתם יכולים לרדת, מה יש לכם שם למעלה?"
"איך נרד, אנחנו לא מכירים במדינה שלך!"
"מה זאת אומרת לא מכירים, לא שמעתי שבשביל לגור בבית צריך להכיר בו"
"אני בכלל לא רואה כאן בית"
"אולי תמחל ותרד קצת תתחיל לראות משהו"
"עוד מילה אני בכלל לא שומע מה אתה מדבר אתי, אתה מעונין אולי לתרום?"
"תגיד לי אתה, איך מגיע לכם תפלין שם למעלה או ספרי קודש?"
"פעם מגיע פעם לא, יש דברים יותר חשובים"
"אז מה בדיוק אתם מחפשים שם?"
"תגיד לי זה מדינה זה, תראה איזה מצב זבל, כל יום מת עוד יהודי, אתחלתא דגאולה... חה חה .."
"אפשר לחשוב, שבימי דוד המלך או שמשון הגבור לא היו מלחמות כל הזמן?"
"גם אתם נהייתם משתפיי"ם חרדלי"ם מדברים על דוד המלך כמו פרס, אתה יודע מי זה היה דוד המלך בכלל?, לא כואב לכם שרשעים ארורים יושבים בירושלים עיר הקודש ועושים מה שהם רוצים"
"אתה אמרת שאתה לא מכיר שיש כזה דבר"
"אל תתחכם לי פה, כולם יודעים שיש"
"נו אז מה נרויח אם נגיד שאנחנו לא מכירים?"
"מי שלא אכפת לו לעולם לא יוכל להבין, זה ודאי לא יכול להיות שיצא דבר טוב מרשעים"¹⁹
"אני לא מבין, אתם לומדים יותר טוב מאחרים? מתפללים יותר טוב מאחרים? הילדים שלכם יוצאים יותר מחונכים? אתם מוציאים יותר בעלי מקרא ומשנה?, אז מה כן?"
"אנחנו לא פועלים של הקב"ה, אנחנו עושים מה שאנחנו צריכים לעשות"
"אנשים שיושבים על חומה הם בדרך כלל פועלים, של מישוה, מי שלא פועל של אף אחד לא עושה פעולות בניה חריגות"
"אתה מדבר עברית ומתחבר בזה לרשעים"

¹⁹ אמר הכותב היושב תחת החומה, על טענה מטופשת וחסרת משמעות זו כבר ישבו רבים, האם הכוונה שלא ייתכן שרשע יעשה טובה לעמו? האם אחאב לא ניצח במלחמותיו [משום שלא היו ביניהם דילטורין] האם הורדוס לא ביסס את שלטון ישראל וניצח בהרבה מלחמות וכן ינאי המלך, או שכל דבר שיצא מתחת יד רשע אסור לקרוא לו "טוב", מה זה משנה איך זה נקרא, ברור ששיבת ישראל לארצו היא היפך הגלגל ומלחמות כדוגמת כל ימי הבית השני והרבה מהראשון אינם קשורים לעצם זה ששב ישראל לארצו ועושה כרצונו, ומה שרצון רוב העם הוא לחטוא אינו אלא בחירתם הרעה ובידם לבחור בטוב ולבנות את בית המקדש ולהילחם ברשעים אלא שהעם הוא הרשע אבל מאת ה' הכל מוכן ונתן לנו כל הכלים שלא שאינו רוצים להכיר בזה ולהשיב רשעים מרשעתם, וזה שהרוב רשעים אינו יכול לכפות על המעוט להתנהג כמשוגעים.

פקסימיליא

הגיע אלינו אם כי באחור מה פקסימיליא מכתב ידו של הסופר
החרדי הראשון והאחרון שכתב ספרות והרינו לפרסמה בזו:
שיח סופרים!

בוקררר, יום האסיפה הגיע, אסיפה על שום מה?, אסיפה, כן, א-ס-י-פ-ה, כך
מתאספים הם להם לאטם ומשרכים את רגליהם הבלות לעבר המעלית, מה
טיבה של מעלית זו? כשהייתי אני עולה לי במדרגות לא ידעתי מעלית מהי, אך
נעלי ידעו היטב מדרגות מהם, לא פעם ראיתי אותם מתכווצות בפינתם תוך כדי
דלוג כאומרות "נעליים יהודיות אנו", לא סתם נעליים, נעליים כאלו שתראה על
כל רגל, "נעליים יהודיות אנו", "יהודיות", במה יהודיות הם אתם שואלים? או, מי
כמוהם יודע במה יהודיות הם, יהודיות הם במה שיהודיות הם, וכי יהדי הוא יהודי
בדבר אחר? הלא ביהדותו הוא יהודי, ובכן, תמהים אתם, מה ענין יהדות
לנעליים, אומר אני יהודיות הם וכל מי שמכיר ביהודים מכיר בהם.
שמא תאמרו תם ספורינו, לא, לא תם הוא, ואני עומד ומספר, מה אומר לכם
אולם זה שנכנסו אליו אולם של מודרניזציה הוא, מודרניזציה זו איני יודע מהי,
אם שדה גדולה היא או רוח רעה או שמא אינה אלא דמיון בעלמא המרחף
בעינינו ונעלם לפרקים, מזגן זה המצגן כאן את האויר כעין הטייגה הסיבירית הוא
אתה מבוסס באוירו ולשוא תנסה להבין את נהמתו המקוטעת, משל לתינוק
המבכה ואינך יכול לשמוע את רצונו תוך בכיותיו שאינם פוסקות, מנורות אלו
המפיצות אור של זריחה בהרי אורל אינם נותנות אותו האור הפשוט שהורלגנו
בו, אור אחר הם נותנות, אור המבקש לפזז מול עיניך בכח, אור שאינו פוסח על
שום סדק ואינו מניח לשום פינה, חודר במין חוצפנות אופינית ותובע את שלו,
אח, אור זה לא ישוה לאור בבית אבא, הקיצור כל כולו של האולם אומר וזועק
"מודרני אני", איני ככל האולמות, באי שערי אינם ככל בני האדם, "מודרנים אנו",
ניחא לכם להיות מודרנים אומר אני, אם כן עשו כרצונכם.
ושוב אני חוזר לאסיפה זו, כל חכמי אומות העולם נאספים עמנו היום, ומה יש
באמתחתם? לא מזון לרעבים, לא בית ליתומים, "מודרניזציה" יש בידם, הם באו
הנה להראות לנו איש כפי יכלתו איזה כלים משונים המציא, איך יוכל לחסוך עוד
ועוד מפעולת המח המאובן שמתקשה כבר בפעולותיו, זה המציא כלי שעושה
את החשבון עבורך וזה כותב עבורך זה מצייר וזה מנקה והאדם יושב ומחכה
מתי יסיים המכשיר לעבוד, מה אומר לכם, עולמינו זה מוזר הוא, עד שקבל
האדם קצת דעת מנסה הוא להיפטר ממנה.

סוף סוף עולה לו איש קטן קומה ומכריז על עצמו כאלו שלא יכלנו להבין מעצם מציאותו "יפני אני", ובכן, מה המצאת? שואלים אנו אותו, האינכם רואים שאני מדבר? משיב בלא להניד עפעף וממשיך למלמל אל כף ידו, הביטו הוא מראה לכולנו על בליטה מוזרת בידו כמין אצבע נוספת, הנה, כאן השתלתי דיבורית ואני מדבר, כה יוסיף לנו ה' שנות חיים, הלא גם אנו מדברים ואפילו בטלפון אנו מדברים, כך, חי חי מגחך היפני, אבל אני משתמש בהמצאה..

נו, אם ניחא בעיניו שיהיה לו המצאתו, יערב לו ולשכמותו, אך כעת עולה לו לבמה אמריקני, אמריקני זה אומרים עליו שגאון הוא עוד יותר מהיפני והמצאתו עולה עליו, הנה הוא מדבר לו לעצמו בלא ידיים ובלא אצבעות, ומה ראה על ככה, פשוט מאד, הוא דיבורית יש לו בתוך אזנו ובתוך פיו, גדלים הם שמה כאחת משיניו וכעור התוף, אין הוא צריך לשמוע מאזנית או להשתמש בשאר מכשירים מגונים, הוא מדבר לעצמו כמו שהוא ודיו, כמין נבואה הוא רואה בזה, וגם לזה אני אומר יערב לו.

וכעת הנה עולה לבמה הגאון הגדול מכולם, בלי שום השתלות מבטיח הוא, הלא זה גאון ישראלי הוא, אחינו ובשרינו משלנו הוא, ישראלי, על כל המשתמע מכך, אך תחת לדבר הוא נעמד בחשיבות על הבמה ומוציא מכיסו ניר צח מקופל ו... מקנח בו את אפו קצרות וארוכות עד ששורות שורות של לכלוך נדבקות בנייר שהיה פעם ראוי לקנוח, ואנו תמהים, מה זאת?

-קיבלתי פקס הוא מסביר בחשיבות...

פ-ק-0, פ - ק - 0, פא - ק 000, חה חה חה...

עט הקסמים

מעשה פליאות זה מצאנו מודפס בסוף הגדת מהר"י טורונטו
והוא לקוט כל פרושי באורי ומשלי מהר"י טורונטו מכל ספריו
על הגדה של פסח בהוצאת ש. מ. ברעם
(ומעשה זה שייך לאות ג' מ"חד גדיא" לפי שגיטילא פותח בג')

"גיקטילא" שינן ר' מוניש הנרגש חליפות, זו שם המשפחה שאליה הוא אמור להגיע בכדי לקבל את העט הנכסף, העט שהיה של סבי סביו ואשר בעצת הרבי יחולל פלאים בכתב ידו, ר' מוניש חמק בינות לעצי דקל עבותים שצמחו במרכז השדרה והשתוחח תחת ענף ענקי המיתמר לגובה, דילג על משוכות בלתי נראות ורץ במהירות בלתי נתפסת לעבר הכתובת הנכספת, הן שם יקבל את העט המיוחל. לאחר שגמע את כל רחוב עזרא האגדי כשהוא חולף ביעף בין רבי קומות מאיימים לבין חורבות מטות לנפול תוך שסנדליו משמיעות קול נקישה על רצפת האבן הלוהטת וצלו נראה חומק מבינות לבתים הגבוהים והצמודים שטופי השמש, בבואתו משתקפת בזוגיות הצבעונית הקבועות פה ושם והד בלתי נשמע עונה אחריו מן המרצפת, בפנית דבורה הנביאה נעצר לפתע על עמדו כשהוא מביט נכחו בפה פעור כחולם, הנה ניצב לפניו השלט "דבורה הנביאה", האמנם כאן הוא אמרו לפנות בכוחותיו הוא ולהתקרב שלב נוסף לעבר המטרה הנכספת?
ר' מוניש שינן את המקרא שקרא באזניו רבו בעת בקורו אצלו:

פְּתַחֵם עַל לִוְיָ לְבַךְ חֻקֵּם עַל גִּרְגְּרוֹתָיִךְ

ואכן, נער נראה מולו מעברה השני של הדרך, ר' מוניש זינק ממקומו וחסם בגופו את דרכו של הנער, הנער התייצב מולו בפנים לוהטות כשהוא מיישיר את עיניו אל פניו של הישיש וקרא בעוז: מה רצונך? ר' מוניש נתן בו את עיניו החודרות ולאט כנגדו "את רחוב רשב"ם אני מחפש, הביאיני לרחוב רשב"ם", הנער הזדקף שוב ולחש "רחוב רשב"ם הוא קרוב לכאן, רבי", ר' מוניש לא ויתר ונעץ עיניים מזרות אימה בנער הנפחד שהצטנף בפניתו ומלמל "פנה כאן ימינה והנך ברחוב רשב"ם", מיד לאחר מכן נבלע הנער בתוך הכוך האפל שלימינו תוך השמעת אנקת חרדה מהולה בקורטוב של ספוק מהדהד.

ואכן, חדור תחושת עוז הילך לו ר' מוניש בטוחות לפינת רחוב רשב"ם, לא עוד רחובות ארוכים וסמטאות חמקמקות ומתפתלות! לא עוד חפוש אינסופי בין עצים דקל רבי פארות ברחוב עזרא! הקץ לכל אלו! מעתה הליכה בטוחה ומאושרת ברחוב רשב"ם כעצת הרבי! אך, לפת ר' מוניש את ראשו, איך אמצא את מספר עשרים וארבע? האם לחינם סיכן את נפשו לחצות רחובות סואנים ולחמוק בין מכוניות גועשות? האמנם לחנם היה כל המאמץ? לא! לא איש כר' מוניש יתיאש, ילך הוא גם ברחוב רשב"ם עד שימצא את המספר הנכסף!

ר' מוניש בוסס בחול הטובעני ולשווא ניסה להתמודד עם בורות שנפערו בינות לאבנים שבורות במדרכה הוא דילג מעליהם בקלילות כצפור דרור וצלח את הכביש מעבר לעבר כנער צעיר, הוא פסע מעל מכסה בויב ענק כאלו הוא מהלך לו על שטיח בטרקלינו ודילג מעל רגב אדמה מיותרת שנשכח על ידי ילד פזיז, כשעבר על יד בית

הכנסת "לדרמן" נבהל לפתע מקול השאון האדיר שעלה באזניו, הוא דימה לפתע כי לגיון שלם של מלאכי חבלה רודפים בעקבותיו וזועקים "אומ", אך לא איש כר' מוניש החזק יסוב על עקביו בשעה קשה.

ואכן לא לשוא היה עמלו של ר' מוניש! הנה ניצב לפניו בית מספר 24, כעת לא נותר לו אלא לצלוח את הכביש, להמריא את שלושת קומותיו, ולפרוץ אל הבית פנימה, לבית משפחת גיקטילא, ושם לתבוע את שלו, את העט המקווה, אם יאבו ברצון מה טוב, ואם לאו, אז.. אז ייאלץ ר' מוניש לסגת, אך.. שוב מכשול לפני ר' מוניש, בקומה הראשונה גילה ר' מוניש נער יהודי קטן שפאותיו המסולסלות יורדות על לחייה הגאות, והנער קופץ ומקפץ בנסיון נואש להגיע אל הפעמון ולצלצל בו, לבו של ר' מוניש נכמר בקרבו והוא גמר אומר: עלי לסייע לילד זה ויהי מה, ואפילו אם יעלה לי הדבר במחיר העט שישפר את כתב ידי כדברי הרבי! הילד שיגר אליו מבט מלא יאוש ותקוה ור' מוניש לא יכל להתאפק עוד, ניגש אל המצילה ומשך בה בכל כחו, צלצוק רך וענוג מילא את חדר המדרגות ואזניו של ר' מוניש נפעמו נוכח השלוה שאפפה את המקום.

ואז פנה הילד אל ר' מוניש ואמר "דוד, בא נברח"..

נועם מותק

יוסל, הערסט? ואס הארצעד? בתיבות קדושות אלו פתח הרבי ערב קדוש זה, כמובן שמלבד הסוד הגלוי יש עוד סודות רבים במלים קצרות אלו המקפלות בתוכם עולמות מלאים, וכך היה המעשה בלשונו של עד ראה מהימן שתיעד את האירוע בו התגלה הרבי מקרעכצפיכס במלא יפעת הדרו!

"ארשום כאן מעשה נורא שהי' ב"ה ביום ד' ז' כסליו פה קרעכצפיכס, בתחלת היום ר"ל כמו שתיים עשרה על המו"ש הי' שחרית ולא ניכר שום התעוררות אף שלא אמרו תחנון שאין אומרים בכל חדש כסליו ולא הי' שום סימן ורביה"ק הי' מתפלל כהרגלו יותר משעה וגונח מלבו בקול נורא וגם כשסיים התפלה והי' מקפל תפילין שלו כריכה א' בש"ר ואי' בש"י לסרוגין כדרכו הק' הי' הכל כדרכו בדיוק וכן אכל אצ"ז עד כמו ב' שעות הכל כהרגלו הק' בכל פרט ופרט לאכול ז' מכל מין וז' מיני משקין גם לא ציוה להביא משקה של י"ט שקורין ווכ"ט ווסליס"צ רק הי' עושה כל התקונים הנצרכים כהרגלו כנ"ל.

והנה פתאום בערב אחר שכבר הי' אוכל סעודה שניה והתפלל מנחה עז' דקות בדיוק אחר צאה"כ כדרכו הק' וגם אסף כל הפ"נ שבא באותו היום ובירכם בידו כהרגלו הק' מיד ציוה להמשמש ר' יוסל להביא הרבה מינים וציוה עליו בכתב השכיל מפורש כל דבר מאיפה יביא ואיך יביא ומה יעשה עמו והכל הי' בזריזות נורא וגם ר' יוסל הנ"ל הי' רץ כחץ בקשת לעשות רצון קונו והיה מראה הרבי כאש יורק קודש וכזיו החיות ונעשו פניו הק' להבים בהחזיקו הפתק הזה ובהביאו לר' יוסל והי' ניכר שיש איזה דבר בעליונים באותו הזמן והיו ידיו מרתתות לעילא מן תתא וכל גופו אומר קדוש וקדש ברנע ינוע כעץ היער בנענועו, הקיצור של דבר כל ההכנות הק' היו כדרך רבוה"ק מיד בלא שום מניעה רצוא ושוב כל דבר בא במקומו כביכול מאליו והיה נראה בזה למתבונן בעומק עוד כמה ענינים.

ומיד כשיצא רבינו מחדרו הי' נשזף לעין כל רואה שכולו נהדר כמראה כהן עמוק מן העור והפך בגדו לבן והקאפיל של י"ט שקורין יעל"ה ויובו"י שטרעאמעא"ל ובימינו חלה גדולה בשומשמן שקורין פרעס"ן עאפא"ס והוא אוחזה בכל כחו והיה נראה לעין ממש כביכול יש איזה כח שרוצה להוציא ממנו החלה מידו ולמנעו ולעכבו והוא אוחז בכל כחו וגובר על אותו הכח ופניו מאירות לגמרי באור המאירה שאומרים שאותו האור היה לרבה"ק בעל המאירי ז"ל ולכן נקרא המאירי ועז"א אלהא דמאיר ענני שהוא מאיר כנ"ל, ורגע אחת היה דומה שהנה נפלה החלה והלכה לס"א והי' ניכר בפניו הק' שהוא מתעצם עמם בקול מלחמה גדולה ממש ואז הי' אחיזתו פתאום חזק וגדולה בתכיפה אחת, אלא שפרור אחד נפל מן החתיכה ונתעלם מן העין, ועל דבר זה באו דינים גדולות על כולם כמו שהי' נראה אצ"ז כי ציוה הרבי לחפשו מאד ולא נמצא ורק בלילה אחר זמן רב נמצא

למעלה על החלון והיה כולו מלא אבק שנראה כאלו היה בכמה עולמות וכמה מלחמות ודינים היו עליו.

ומיד אח"ז תומ"י נתישב רבינו בהדרת חרדה בכסא של זהב המיוחד רק לימים נוראים [כידוע שלשאר שבתות יש כסא מכסף וזהב יחדיו ולי"ט יש מכסף לבד וכידוע כנ"ל] והיה ניכר שבדוקא התיישב שם והיה הכסא כולו רועד ואח"ז הי' נר' רביה"ק כמו שהוא עייף ומותש מעשות מלחמה גדולה עם כמה גונדות לגמרי והי' ראשו כמו רפה עד שנפל ראשו והי' נר' כישן והיה נשמע כן בנשימתו כביכול הוא ישן ומיד נתעוררו כל זקני החסידים והישיש ר' מעניש ואמרו קפיטלין תילים בהתעוררות גדול ובלחש רב שלא להפריע התקן הנורא ואח"ז התעורר קצת כמרים ראשו ושוב נפל ראשו ונשמט והיה בכיה גדולה על המלחמה הנוראה והקטרוג הגדול כל העיניים דמענה שמה באותו המעמד עד שנרעד השלחן שרבינו נשען ממנו והרים בפתע ראשו כגבור השב אלי קרב וככהן ביום חופתו ופקח עיניו הטהורות והיו כשני מנורות הבדולח וכצהר לתיבה כביכול לא ישן מעולם והוא בתומתו ברתו מעולם לא כהתה עינו, ונפנה לר' יוסל ואמר בזה"ל "יוסל: הערסט, וואס הערצען?" והיה נראה ששמח שמחה גדולה.

ומיד ציוה רבינו להעמיד לפניו הכוס מלא ועשה קדוש ורחץ ואח"ז הוציא הכרפס ואכלו בשמחה גדולה ועשה כל סימני הסדר כראוי בחשק גדול ובשמחה גדולה כאלו לא עשאם מימיו, וכשבא למגיד הגיד לפנינו לשמחה זו מה עושה, וגילה כי היום יום ז' כסליו הוא יום הקדוש יום טוב ממש בפמליא של מעלה שביום זה כבר עברו לי' יום מז' חשוון בו מתחילים לשאול את הגשמים והשתא אכא חזקה ואפילו מי שאינו יודע אם אמר אינו צריך כלל לחזור, ואין לשער כלל מתיקות נעימות המשכת האור והשפע המתמשכת אשר אכסוף בה ביום קדוש ונורא זה וכל התקונים מסוגלים רק דוקא ביום זה, והענין בסוד מים שהם הברכה ובחודש מר חשוון אינו מסוגל לברכה מפני שמר הוא וסגור בבחינת יריחו סוגרת ומסוגרת ובסוד ס' שהוא סגור רק ביום זה בא ומתעורר ומתנפל כל השפע בזו"א מאבא לאמא דבחוון הוא בחינת אחוריים דאבא משא"כ בכסליו, [הגה ושאל ר' יוסל שהלא כבר שקעה החמה וכבר החל ח' כסליו ושחק רבינו מאד והמתין מעט ואמר לו אדרבה הן זהו הסוד בענין ולא פירש! בינו נא זאת!]

ומיד בחשק גדול ובהתלהבות נורא ובעוז עצום ונורא ג"כ התחזק את עצמו רבינו ואכל ושתה כביכול לא הי' שום מלחמה ושום דבר רק בשמחה גדולה עשה כל הסימנים של סדר ז' כסליו ושתה כל הכוסות בכח גדול והוסיף עוד ועוד ושתה כוס של אליהו ב"פ והכין כוס לאחיה השילוני, הקיצור של דבר ראו עינינו שם מה שלא ראתה שפחה על הים בעצמו, ואחר שגמר כל הסדר והברכות התאדם רבינו את עצמו והיה כמלאך ממש ובכה בכיה גדולה ואח"ז היה רץ ויצא מן החדר ממש ותומ"י שב וחזר הדר לקבעי קמ"י ושתה עוד כוס בבכיה גדולה. ומי שלא ראה העבודה באותו היום לא ראה עבודת ה' מימיו לגודל הענין שהיה ניכר בכל דבר, ואפילו באכילת הדג הי' הכל ע"פ סודות נוראים ולקח העין מהדג והסתכל בו ואח"ז נתנו בכיס והוציאו ומשח

ממנו מעל העין ושוב נתן בכיס והוציא, היש לך אדם בכל העולם
כולו שעושה כן? אין זה אלא כי אם רוא נבייא אלהא קדישא ביי כל
קבל דין לדנא על מדין יושבין".

וכאן ראינו לצרף דא"ח שאמר רבינו באותו היום: הפסוק אומר "באג
השבועות קבלנו מתנות" וקשיא היכן מצינו לשון "מתנות" על התורה,
ועוד למה לא מתנה, ולא מצאתי במפרשים שדברו מזה, וי"ל עפמ"ש
בסה"ק דת"ח הוא בחינת שבת ולכאורה קשיא היכא מצינו דת"ח הוא
בחינת שבת וי"ל דע"ה אינו משקר בשבת ות"ח כל השבוע אינו משקר
א"כ הוי בחינת שבת, וממילא חג השבועות שכולם נהיים ת"ח ועוסקים
בתורה א"כ כולם בחינת ת"ח ובחינת שבת ואינם משקרים אע"פ
דשבועות אינו יכול לעולם לחול בשבת מ"מ אין משקרים בשבועות כי
הוא בחינת תורה בחינת אמת ובתורה לא יצוייר שיהיה שקר אע"פ
דכתיב מדבר שקר ואיך כתבה התורה תיבת שקר י"ל דדבר שקר אינו
שקר אלא בחינת שקר וע"ז שייך להזהיר, וזה ענין מתנה דהלא לא
נהיו באמת ת"ח אלא קבלו התורה וענין זה להיות ת"ח כמתנה דמורה,
ובהקדם הא דק"ל יו"ד קיח שחיטת מסור כשרה

מנדלי בעל המצאות

משאית המנוף עצרה שוב תחת גורד שחקים, שוב הגביהה הזרוע ההידראולית את תא המכונאי אל על, המכונאי ר' מנדל הוציא מחגורתו את המקדחה המשוכללת כשמקדח עבה ורב עצמה תחוב בה, הוא הצמיד את המקדחה לקיר והחל במלאכת תליית שלט הפרסומת גם על בנין זה, השדרה שלמטה נראתה לו בדמדומי בין הערביים כרצועת תפילין מתפתלת בין "בתיים" יש מהם רחבים כתיתורא יש מארכים כמעברתא ויש גבוהים ומרובעים כקציצה בעצמה, נקודות שחורות קטנות נעו על הרצועות כאלו היו מברשות הצובעות שחור ומזמזמות ללא הרף "לשם קדושת תפילין" "לשם קדושת תפילין".. הפרסומות שתלה קודם על הבנינים שמאחוריו הבהבו לפתע בעיניו והזכירו לו כי עליו לסיים את עבודתו, הנה השלט כבר תלוי חסרה רק עוד קדיחת בטחון באמצעו, ר' מנדל תוחב שוב בסערה את המקדחה אל הבטון המזוין ונשען עליה בכל כחו, נהג המשאית מצדו ראה את השלט התלוי, המהם בשביעות רצון, ומשך בידית המחזירה באחת את הזרוע אל המשאית תוך כדי לחיצה על דוושת הגז, ר' מנדל קצת נדהם לגלות את עצמו תלוי בין שמים וארץ כשהוא אוזח במקדחה הנעוצה בקיר, נהימת המנוע של המשאית המתרחקת לא היתה מנגינה ערבה לאזניו המרתתות של ר' מנדל, נס, הרהר ר' מנדל, רק נס הוא שהשתמשתי כעת במקדחה שנעשתה על פי המצאתי האחרונה, במקדחה הרגילה כשחצי מהמקדח תחוב בתוך ההברגה מזמן היה המקדח נשבר ואני... כמה טוב שלא עובר עלי יום בלי המצאה, [ביום האתמול נמאס לרבי מנדל מכך שכל החלפת מקדח טעונה הברגה ממושכת בכלי מיוחד לזה שתמיד נאבד, ואז הגה את המקדח שפשוט מושחל על ציר המנוע וזהו, להשחיל ולקדוח], טוב, המהם רבי מנדל לעצמו לא זמן להרהורים עכשיו, במיוחד שרוח כזאת קרה נושבת פה במרומים, שלף רבי מנדל את הקונגו מחגורתו, פרץ לו פתח נאה בקיר שליידו הציב רגל על המקדחה התכופף ונדחק דרך הפתח בלי לשכוח כמובן לשלוח יד ולקחת את המקדחה האומללה, ואז מצא רבי מנדל את עצמו בלב חדר משעמם למדי כנראה משרד, כשהוא מדמיין לעצמו את הנהג האומלל מחפש שרידים בין השיחים העבותים שלמרגלות הבנין נסה ר' מנדל לשוא לפתוח את הדלת הנעולה, אף כמובן לא זו הסבה לדאגה, שלף רבי מנדל את הדלת מצירה ומצא את עצמו בחוץ, אולם לא איש כר' מנדל ישאיר דלת פרוצה במקום

שאינו שלו! ניסה רבי מנדל להשחיל את הדלת מחדש אך ללא הצלחה, כשהכניס את הציר העליון נשאר התחתון בחוץ וכשהצליח סוף סוף להשחיל את התחתון נשאר העליון בחוץ, למה הצירים עשויים כבר אלפי שנים בצורה כה מטופשת? שאל רבי מנדל את עצמו, אלפי שעות שבבזבזו אנשים בכל הדורות במטרה לתחוב את שני הצירים גם יחד יכלו להיות מנוצלות להמצאות מועילות שכל אחת מהם היתה חוסכת עוד כמה אלפי שעות, פשוט מאד צריכים לעשות את הציר התחתון גבוה בסנטימטר מהיכן שהוא עומד, קודם תכניס לך בנחת את הציר התחתון ואחרי שהוא נכנס תוכל לכוון בלא מאמץ את הציר העליון שיגלוש גם הוא למקומו, כדי להבחין היטב בצירים שנצבו בעצם מעבר לדלת הציץ רבי מנדל דרך הקוקר, אולם קשה להצמיד את הראש לקוקר ולשלוח את הידיים הרחק הרחק, ואז אמר רבי מנדל, מותר לי להמציא שתי המצאות ביום אחד! אני חושב שהגיע הזמן שהקוקר יפסיק להגביל אותנו, ומה אם ילד בן שבע רוצה לדעת מיהו העומד מאחורי הדלת ורוצה להיכנס? לא חבל לעקם לו את קצות האצבעות? הלא הקוקר מיועד בעיקר לילדים ולשאר חסרי ישע, הגיע הזמן שנצמיד פריסקופ לקוקר, הילד יוכל לעמוד לו בנחת ברגליים פסוקות ולהתבונן בעדשה התחתונה על כל מה שקורה מעבר לקוקר, אך, ניחם ר' מנדל, באמת לא טוב להמציא יותר מדי המצאות ביום אחד, אם אבי המשפחה יחפוץ להסתכל גם הוא בקוקר לשם שנוי הוא יצטרך להתכופף, ובכן תאמרו מה בכל שיתכופף? אם הוא ירצה באותה עת ועונה גם ללבוש את נעליו [בכדי לקבל את פני האורח למשל] הוא לא יוכל להשתמש בכף הנעליים הגבוהה שקנה מידי אביו של רבי מנדל... אלא מה תאמרו אנחנו נייצר לו כף נעליים נשלפת, ממש כמו אנטנה, כשיעמוד זקוף ישתמש במלא אורכה של הכף, כשיתכופף יכנסו השלבים זה בזה והנעל תיכנס מהמרחק המינימלי, טוב לא כדאי להטריח כל כך את הבנאדם.

כך או כך יוצא לו רבי מנדל לרחובה של עיר, מאזין בסבלנות להתנצלויותיו של הנהג ופונה לביתו להתכונן לשבת המלכה, הלא יום ששי היום והמלאכה מרובה, שקוע לו רבי מנדל בהרהוריו כשמכונית נעצרת על ידו בחריקה מחרידה, אתה לא רואה שיש כאן מעבר חציה שואל ר' מנדל בפליאה? באמת, הוא מוסיף לעצמו, לא יכלו לעשות את מעברי החציה על גבי פסי ההאטה הפזורים ברחוב, כך היה הנהג מוכרח להאט, מה אכפת להם לאנשים לחשוב, הא?

וכמו תמיד, רגע אחרי ששבת נכנסת עולה לרבי מנדל ההמצאה הנפלאה ביותר, וכמובן שעד צאת השבת כבר נשכחת מלבו ההמצאה ופרטיה עד לפעם הבאה שההמצאה נופלת למוחו בדיוק באמצע צחצוח השיניים למשל, הפעם החליט רבי מנדל נעשה משהו שיפתור את הבעיה אחת ולתמיד, כן, נעשה מכונה שנוכל לכתוב בה את ההמצאות בשבת, לכתוב בשבת? חס וחלילה, למכונה תהיה מקלדת ממש כמו של מכונת כתיבה ידנית, אך מאחורי המוטות לא יעמדו אותיות עופרת אלא חרוזים צבעוניים, עשרים וארבעה צבעי חרוזים, והמכונה לא תעשה דבר מלבד לסדר חרוזים בזה אחר זה, לאחר השבת מוציאים את לוח "שפת הצבעים" ומתרגמים כל צבע לאות שלו והרי לך "מכונת כתיבה שבתית".

וכבר בשבת הבאה ניצב לו ר' מנדל לשכתב את ההמצאה, התישב לו אחר כבוד אצל המכונה והניף ידו על המקלדת, אך אבוי, מה עם בורר? הלא המכונה בוררת בכל הקשה צבע אחר ממאגר החרוזים? קם לו רבי מנדל, הסתובב בחלל הסלון הלך ושוב וחלילה, הוציא ספר ועוד ספר הכניס חזרה והוציא שוב סגר ופתח עלעל ודפדף עצם עיניו ופתחם קימט מצחו ואימץ פדחתו ושוב הוציא והכניס עלה וירד מוליך ומביא עד שפתרון מבריק נמצא לפניו, שנוי קל במכונה והיא תהיה כשרה למהדרין, קצת מסובך אבל לא נורא, מהו הפתרון הגאוני? שואלים אתם, ובכן זאת לא נדע לעולם, בינתיים לא יכל רבי מנדל לכתוב במכונה שאינה מתוקנת, וכמובן במוצאי שבת נשכח ממנו כליל הפתרון, הרי לא יכל לכתוב בשבת, וכעת לא נותר אלא לצחצח שיניים בכוונה גדולה אולי הרעיון שיציל את העולם יחזור וירד אלינו.

ובאם יש לכך הצעה תוכלו להתקשר לטלפון הישיר של רבי מנדל שמספרו הוא "רבי מנדל מכונאי", מצחיק? ובכן שכחנו לספר שלרבי מנדל נמאס כבר מהרשימות האינסופיות של מספרי טלפונים והוא טרח כמעט שבוע תמים [שזה הרבה זמן בשבילן] להתקין טלפון ממוחשב בעל 24 מקשים, מעתה אינך צריך לזכור עשרות מספרים ולטעות פעם אחר פעם, פשוט מאד הקלד את שמו הרשמי של מי שאתה מעוניין בו והמחשב כבר יסרוק את רשימותיו ויפנה אותך אליו, וכאן אתם שואלים איך נחייג "רבי מנדל" ואין לנו את המכשיר הנחמד הנ"ל, ובכן, גם על זה חשב רבי מנדל, וכי לעצמי אני ממציא זאת אומרת מי שיחפש אותי יוכל להקליד "רבי מנדל" וזהו ואלו אני איאלץ להמשיך לחייג אליכם במספרים? אמר ועשה, תיכנן

רבי מנדל את הטלפון כך שאי אפשר לחייג אליו אלא מטלפון כזה בדיוק,
ולכמובן שכל חבריו של רבי מנדל המקוים להמשיך ולהשתמש בשרותי
הטובים רכשו לעצמם את המכשיר החדיש וכעת גם אתם מוזמנים..

אי אמ שורי

אאח, נזדעקה אנה, איזה כאבים, איזה דקירות, הדלת נפתחה באחת ובפתח צץ ראשו של אח רחמן, קראת לי? שאל בעדינות, לא סתם נאנחתי, מעניין הגיב האח אני שמעתי בפרוש "אח", זו לא את שצעקת הרגע משהו בקשר לקירות? לא, את רוצה אולי כעכים? לא, תודה, אתה יודע מה אולי תגיד לי מי בבית חולים העזוב הזה יכול לטפל בדקירות בשיניים? אה, שיניים, יש ד"ר צרפתי חדש קוראים אותו מיס יונה הוא מקבל בשלש מקומות: למטה במשרד שלו, בחדר 300, ועל יד המיון, אבל מה כל כך עצוב בבית חולים הזה?

אני השתרכה לה לכיוון המעלית ושיננה את ההוראות "שלש קומות למטה – במשרד – בחדר 300" עד כאן הכל מובן, אבל מה קשור לכאן המיון, אולי זה על יד המיון? ירדה לה אני שלש קומות למטה והגיעה למחסן תוך כדי שהיא כמעט נתקלת בשני גברתנים הדוחפים עגלה עמוסה כביסה, איפה פה המיון שאלה חלושות? את לא רואה השיב האחד קצרות כשהוא מצביע על שלט גדול ודהוי שהיה תלוי איכשהוא על דלת מתנודדת – "מיון כבסים מלוכלכים", ביאושה הרב גילתה אני כפתור במעלית שעליו כתוב "חדר מיון" לחצה עליו קצרות וארוכות והנה עומדות רגליה בחדר המיון, תגידי לי פנתה נואשות לאחות כשידה על סנטרה, איפה כאן דוקטור מיסיונר? "לא שמעתי" הודיעה האחות הזקנה צרודות, את צריכה שיניים? כאן, הצביעה על הדלת הסמוכה.

שלום, כן את מי? שאל הדוקטור בהברה צרפתית צורמת, "אני" השיבה בעייפות כשהיא צונחת על הכסא, מי? "אני" קראה שוב כשהיא מרימה את קולה, אני שואל איך קוראים? חזר וצרם הדוקטור את האויר, "אני קוראים אנה" ירתה קצובות, אה, יופי את מכאן הצביע הדוקטור למטה, לא אני מכאן ענתה אנה כשהיא מצביעה על הקומה העליונה, כן אני מתכוין להגיד אם מבית חולים, אה כן אני מבית חולים, טוב, אז תשב כאן על הכסא הזאת אמר הדוקטור כשקולו מנסר את חלל החדר באחת, הדוקטור לחץ כנראה על איזה מתג נסתר ואור עז ומסנוור ריצד ישר בתוך אישוניה הנבהלים של אני, יש לך חור? שאל הדוקטור, כן, חזק ומסנוור, אולי תכבה אותו? הודיעה אני בעצבנות.

הדוקטור אחז את בטנו והתגלגל מחיוך קל, גיברת חור צריך הרבה טפול לא מכבים אותו ככה, טוב, אני צריך לעשות יהיה לך דקירות כמה, לא, נזעקה, יש לי דקירות, באמת, כבר נתנו לך ההרדמה, מי עשה לך הדקירות? ד"ר סוסנה? אמר ומשך באחת את השן הראשונה שהזדמנה לפניו, כואב? שאל באדישות לאחר שסיימה לצעוק ולצווח, למה לא עונה לי? אבל עכשיו אני רואה אין לך בכלל חור, את סתם אומרת עלי, אני רואה יש לך כאבים את תיקח בנזוקאין, את צריכה פעמיים קצת תשתי בערב..

אך שמעה אנה את המלים "שתי וערב" ונזכרה בצרות שעוללו למשפחתה האנטישמיים ברוסיה, לפתע נזכרה הלא האח אמר לי שהד"ר הזה מסינר, מה אני בכלל עושה אצלו בטח ראה שאני יהודיה והחליט להתעלל בי, קפצה מעל המטה לא לפני שהיא תולשת עמה אי אלו אביזרים ורצה החוצה, לברוח, לברוח מהמקום הזה, הדוקטור כמובן יצא בריצה אחריה לברר מה קרה לפציינטית המוזרה שלו, ואלו במוחה של אני לא היה כלום מלבד השאלה איפה הדרך הכי קצרה לצאת מכאן, לפתע נעצרה באחת מרחבות הקבלה כשהיא מחפשת את המסדרון הקצר ביותר, היא פנתה אוטומטית אל המסדרון שעמד על ידו אדם, טכנאי כנראה, שנאבק נואשות עם ארון חשמל מיושן, תגיד לי זה מקצר אמרה כשהיא מצביעה על המסדרון האפל, אוהו מקצר! הפליט, לא ראיתי דבר כזה, אמר וטפח על הפיזו הסורר, אנה מצדה החישה פעמיה במסדרון "המקצר" במהירות הבזק עד שגילתה שהוא מסתיים במחסן אפל.

בחצר התרוצצה אני בין המבנים הרבים כמטורפת באפיסת כחות, תגיד לי איפה השער הראשי כאן גנחה לעבר פועל נקיון אחד, השער הראשי? שאל, כן, טוב, תלכי בשביל הזה עד הסוף ממש לא ימינה לא שמאלה רק ישר עד שתראי ככר גדולה עם פרחים כאלה את יודעת שמה תקחי ימינה עד שתראי שלט כזה גדול שמה יש חץ עם סימונים עם הכל, הלכה והלכה כשהיא מנחמת את עצמה שעוד מעט תגיע אל מחוז חפצה, לא פנתה ימינה לא שמאלה וכל זה, ראתה את הפרחים אתם יודעים, וכשסוף סוף הגיעה לשלט הגדול "שער הכניסה" עם חץ גדול המפנה לשער הכניסה למבנה הראשי של בית החולים, אבל איפה היציאה לכביש? שאלה את עצמה ביאוש, אה היציאה, ענה לה מישהו, אין שום בעיה, את רואה את השלט הזה את הולכת מכאן ישר ישר עד שתראי ככר גדולה עם פרחים שמה את לוקחת שמאלה עד הסוף ישר ישר, כשתגיעי איפה שפועלי

הנקיון כבר תראי את שער היציאה מולך על יד הגדר.. מיותר לציין שאנה נתקפה חמת גדר..

ביאוושה הרב חזרה אני לבנין לנוח קצת במטתה, אך לפתע כמתוך חלום שמעה את קולו המבעית של הד"ר המסיונר "מי זה אני"? "אתה ד"ר יונה" ענו האחיות במקלה לד"ר המצחיק והחביב, לא, מחה נחרצות, "מי זה אני" "אתה הד"ר החשוב והמרומם מיס יונה מצרפת" הכריזו שוב האחיות בצחוק רם, "לא, אני מחפש אני", אני נאחזה חרדה ומשכה את השמיכה מעל לראשה כשהיא טורחת לקפל את השולים מתחת לראשה שמא הדוקטור הרשע ימשוך לה את השמיכה בכח, הדוקטור שבינתיים נכנס לחדר וראה את הכיתוב באנגלית "אנה" על המטה, קפא על מקומו, הוא ראה לפניו גופה מכוסה היטב בסדין לבן, אוי וי אוי לי היא מתה הילדה, אני ראיתי שהשתגעה לגמרי חשבתי לא נורא, אוי וי אוי איתי מה אני עושה אני מתה, "אתה לא מתה, דוקטור" צחקקו האחיות מבחוץ כשהם מזמינות בלחצן החרום את הקב"נ שיבא לאשפז את הדוקטור המשוגע, מנהל בית החולים שעבר במקרה ושמע את הדיווח החליט במקום, "מספיק צרות סבלנו מהמשוגע הזה, ילה שילך הביתה", המנהל נכנס לחדר וראה את הדוקטור יושב על הרצפה ובוכה כמו תינוק "אני מתה" "אני מתה", "אדוני הדוקטור" קרא המנהל בקול רועם, "אתה לא מת, אתה חי וקיים, אבל אתה מפוטר ברגע זה, אסוף את צרורותיך ועוף מכאן", "אבל אני לא אשמה, בכה הדוקטור, היא ברחה לי לגמרי רצה כמו משוגעת", "אספו את המטורף הזה לאשפוז במחלקה סגורה" צווח המנהל וטרק את הדלת.

אנה המבוהלת הוציאה את ראשה אט אט מתוך מאורתה, מחד שמחה בלבה על שנעשה הדין עם הד"ר המסיונר והוא פוטר ממשרתו, אם כי התפללה במקצת היאך ידע המנהל על הענין, ומאידך החליטה שבכל אופן היא רוצה לעזוב כאן, צררה את דבריה בחבילה קטנה על שכמה ירדה לה לכניסה הראשית, שם כמובן, על יד דלפק המיון ראתה את מי אם לא את הדוקטור כשחבילה על שכמו צועד מדודות לעבר היציאה, אנה הצטנפה מעט לעבר הספסלים, ואלו הד"ר בראותו את ה"מתה" צועדת מולו כשחבילה גם היא על שכמה היה משוכנע כי הוא רואה כעת חזיון בעותים כביכול נשמתה לועגת לו על שהוא נאלץ לאסוף את חבילתו ולצאת וכך בהיסטריה גוברת והולכת איבד לפתע את הכרתו והחל נופל לכיוון, אנה בראותה את הד"ר "מזנק" לעברה היתה בטוחה שהוא רוצה לנקום בה את

חרפתו וקפצה בבהלה תוך כשהיא דוחפת את כל הממתינים למיון, תגיד ילדה את השתגעת? נשמעו צווחות מבוהלות.

היא בכלל לא השתגעה אתם לא רואים שיש פה אדם חסר הכרה זוזו כולכם זוזו קרא הרופא מאחורי הדלפק וקפץ ממקומו לעבר הד"ר, תודה לך על התושיה הפטיר לעברה של אנה, לפעמים במקרים כאלו כל רגע קובע, הנה בא תשכב כאן, יפה, מים, להביא מים, הנה הוא מתעורר, שום דבר, נפילה קלה, הפטיר הרופא, רק מה, אני רואה, נשברו לו כמה שיניים, ישר לד"ר החדש הצרפתי הזה נו איך קוראים לו מוסיא, ילה, ילה, אמר ודחף את המטה במהירות היישר אל תוך חדרו של הד"ר, תמתין פה הוא צריך להגיע עוד מעט, ובינתיים בא תראה, אמר הרופא הנחמד, תראה את הילדה הזאת שאתה צריך להגיד לה תודה רבה, תוך שהוא מושך את אנה אל תוך החדר, אנה המבולבלת פלבלה בעיניה אנה ואנה ולא פצתה פה, הד"ר שהיה שכוב במטה ושערוותיו מדובללות כשדם זב על סנטרו ופיו וקצף סביבותיו לא הגיב גם הוא, והרופא הנחמד גם הוא לא איבד את עשתונותיו הנחמדים ויצא מן החדר כשהוא אומר "אני מבין שאתם רוצים לדבר לבד, בבקשה, עד שד"ר מוס יגיע".

קם הד"ר מן המטה רחץ יפה את פניו סירק את שערוותיו וכדומה ויוצא בזה אי אלו פעולות, התרווח לו בכורסתו משכבר הימים בכדי לנוח קמעא מהטראומה שעברה עליו וניסה לעשות חשבון נשמה מה בדיוק קרה כאן, לפתע הציץ בפתח ראשו של הרופא הנחמד "שלום ד"ר, איפה האדם המסכן ששכב כאן קודם?", הוא היה זקוק לעוד מעט התאוששות, "אין לי מושג" חרק הדוקטור כשאנה קופצת מפינתה לשמע הנעימה, "או, את פה ילדונת, אולי את ראית אותו?", "הנה" הצביעה אנה, "תגיד, את לא מתביישת לצחוק על דוקטור מכובד ומלומד?", קרא הד"ר הנחמד מאד שנעלב מאד מהתשובה הבלתי מובנת בעליל, "לא צחקתי עליו בכלל, מה אני אשמה שהוא התעלף לו?", "תגיד את השתגעת?" צווח הרופא שהיה נחמד מקודם..

המנהל ששמע ממשרדו קולות צווחה החליט שזה יותר מדי וקפץ ממקומו לעבר חדרו של ד"ר יונה, כשפתח את הדלת נדהם למראה עיניו, דבר כזה עוד לא היה תחת פקודו, שהוא יעיף רופא לכל הרוחות והרופא יתיישב לו במשרד ויקבל חולים? "תגיד לי, זו עוד אחת מהתקפותיו של יונה המשוגע הזה?", פנה אל הד"ר שהיה נחמד כשהוא בטוח שהוא מעודכן בפרטי

שגעונותיו ופטוריו של ד"ר יונה, הד"ר יונה שהיה מרוט מכל מה שכבר ספג היום מלבד העובדה שגופו עדיין רעד מההתעלפות וכל מה שהיה כרוך בה איבד לגמרי את שיווי משקלו, רעידתו התגברה, הקצף שב ובצבץ מפיו, וכל כיוצא בזה.

הד"ר הנחמד שהיה חכם מאד, עשה אחד ועוד אחד ולפתע גילה כי היצור המוזר שמולו הוא הוא היצור המעולף ששכב קודם לפניו, ואז שאל את המנהל "מה, הוא סובל מזה באופן קבוע?", אנה שקלטה לפתע כי הדוקטור יונה אינו אלא מסכן גדול נזכרה להגיד "הוא בכלל לא מסיונר", אך הרופא הנחמד שכבר קלט את הטעות שלו שבעצם האיש הזה הוא בעצמו ד"ר יונה וגם האיש המעולף הודיע "הוא כן מיס יונה", "רגע, ומי את בכלל?" שם לב אליה המנהל, "אני", נענתה בנימוס, המנהל האדים "חצופה", "לא היא צודקת" הסביר יונה בקול קרקור "היא אני", "תאשפזו כבר את החולה נפש הזה, החסר משוגעים אנכי" קרא המנהל כשהוא פורש ידיו לצדדים.

ד"ר יונה שהי אדם חכם מטבעו בעצם, התעשת והבין כבר את טעותו של המנהל, הוא לא מאמין שאני חיה, בודאי כבר דיוחו לו על מותה, "אני גם חשבתי שהיא כבר מתה" התודה בעגמה כמסיח לפי תומו, "מי מתה?" נענה המנהל ברוגזה, "אני", אנה שהחלה להבין מה קורה כאן נגשה למנהל בהתרגשות והסבירה "הוא לא מסיונר, פשוט..". "תגידי גם את השתגעת? עופו כולכם מהעיניים שלי!"

אני כבר אבדה את עשתונותיה ובקשה "הוציאו אותי מכאן, אני רוצה לעבור להדסה", הרופא הנחמד חייך בעגמה כמשלים עם המצב וסימן לאחות: "העבירי אותה להדסה קצינת בריאות הנפש"..

מיותר לציין שעד שהדסה הבינה מקטעי משפטיהם של הד"ר יונה ואנה מה קרה כאן לקח איזה שעה שעתיים שבמהלכם התלוננה אני על כאבי שיניים חזקים והד"ר על כאבי ראש עזים והדסה על כאבי אזניים כך שכולם היו זקוקים ליום החלמה נוסף בו כמובן אירעו טעויות נוספות מצחיקות עוד יותר..

הללו תנינים וכל תהומות

עם סגירת הגליון הגיע אלינו שיר נפלא מאחת הסופרות
המהוללות ביותר שהיא גם מורה בכירה בסמינר הרב וולף זצ"ל
ושירה מכבדים את המפוארים שבעתוננו החשובים
[והאובייקטיביים] ומחמת המסר הנפלא שבו לא מנענו מלפרסמו
ויהי' לע"נ זוהרה בת עוסאמה בן לאדן.

יצאנו לרחוב

[לא ראינו שם דוב]

אישה אחת הולכת

ומה היא לובשת?

חדשה מרעישה

על גופה לבושה

יש לה בגד מוזר

כזה מנוכר

לא עדין

ממש מצחין

מודרני כזה מוזר

בקצור כמו שאמרנו מנוכר

היא חושבת שיפה היא

עם הבגד הזוהר

אנחנו בנות ישראל

הצנועות [כך מצוות האל!]

לא נתלבש ככה

כמו האשה

ובטח גם הפאה

על הראש של האשה

לא הכי הלכתי

לא דעת תורתי

לא לכתחלה ולא בדיעבד

ממש בגדים של עבד

יצר הרע

כמו לשון הרע

דברים רעים

ולא טובים

את ילדינו נחנך נגדם

ונמסור את נשמתינו בעדם!

פזמון:

יצאנו לרחוב

[לא ראינו שם דוב]

בעזרת ה' הטוב

המשכנו עוד ברחוב

ממש ממש עצוב

הכל הפוך ממה שבמכתב של

הרבנים כתוב

אשרי יושבי ביתך

עוד יהללך סלה

תהלה לדוד

ארוממך א-ל-ו-ק-י המלך

מאחר והשיר עורר תגובות נלהבות ושמענו מכמה מורות שממש עצרו את
דמעותיהם בקריאתו נשמח מאד לקבל עוד תגובות, ניתן להעביר ע"י המערכת
או לפי הכתובת סמינר הרב וולף בני ברק.

כאשר תעיק העגלה

תשובה הלכה למעשה מאת הרב עמיר גורנה רב המושב "עקרבים".

פנה אלי אחד מתלמידי הישיבה שמדי פעם קורה לו ששוכח לומר ותן טל ומטר אך הוא מסיים את תפלת שמו"ע עצמה תוך כדי דבור, האם משום כך יוכל לתקן את עצמו ולחזור שוב מותן טל ומטר עד סוף התפלה או שכיון שנסתיימה התפלה אינו יכול.

והשבתי לו שקראתי במוסף הצופה מעשה נאה המספר על רב הניגש לתלמידו לאחר התפלה ואומר לו "לא אמרת ותן טל ומטר", אמר התלמיד מנין לך? ענה הרב כי בכל הזמן שהתפללת לא היה זמן דיו לומר את המלים ותן טל ומטר.. ממעשה זה אנו למדים בין השאר כי על ידי המהירות היחסית בתפלה נולדים ספקות מיותרים, ואם לא היה במצב המיוחד הזה לא היה נקלע לבעיה זו אלא היה מתפלל שוב כאחד האדם,

וזכורני ששאלתי פעם את מורינו הרצ"י מאימתי יש לחנך את הקטן לנטילת ידים של שחר, הסתכל עלי הרצ"י בזעף מעושה ואמר בהחלטיות "מגיל חנוך, ככל המצוות!", למדים אנו מדבריו כי אין לפריז שום דבר על מדתו, כשם שאין להאריך מדי בתפלה כך אין לקצר מדי בתפלה, וקל וחומר כשהדבר גורם לבעיות כנ"ל.

עוד שאלני שהוא רגיל ללכת לחוף מעורב והדבר גורם לו נסיון.

והשבתי שאדרבה הנסיון הוא חלק מעבודת ה' של האדם, ומי לנו גדול מאברהם אבינו עליו השלום שניסה ה' בעשרה נסיונות בכדי שיעמוד בהם, על ידי הנסיון האדם עולה מעלה מעלה ויש בידו לקיים את המצוות כהלכתן, אדם הבורח מן הנסיונות אינו מקיים כלל את המצוות הוא אינו נפגש עמם ואין לו שום בחירה, רק ההתמודדות הפנימית הנפלאה והלבטים הקונפליקטיים הם הם שנותנים את המימד העמוק של הבחירה בטוב ושל קיום המצוה.

ואין ספק שהוא צריך לעמוד בנסיון הזה ולא להיכשל בו, שהרי לא יעלה על הדעת שהבורא יתברך סיפק לו את הנסיון דוקא כדי שהוא יכשל בו.

הרב מאיר כהנא היה רגיל לומר שהקדוש ברוך הוא אינו מעמיד אדם בנסיון שאינו יכול לעמוד בו, ויש להדגיש כי אמנם אם אינו יכול לעמוד בו אינו נסיון, אבל ודאי הקב"ה מביא אדם למצב שאינו יכול לעמוד בו אלא שמצב זה אינו נסיון.

עוד ראיתי לבאר לתלמידי היקרים את חשיבותה של התרבות, בתורה מפורש כי ישנה קפיידא על "תרבות אנשים חטאים", לעומת זאת וכמובן ממילא "תרבות" של אנשים שאינם חטאים היא רצויה ומכלל לאו אתה שומע הן, אסביר זאת בדוגמא, ראיתי בקובץ של נר ישראל -ישיבה השוכנת בבולטימור (שם מקום ע"י הוליווד), אחד הרבנים שדן בהתרת אחד מעגונות הטיטניק [בין המסכימים

לדבריו ר' יצחק פונוביז'ר], ובין השאר סומך על סברא להקל שכיון שהאניה טבעה אין נחשב הנעדר כטבע במים שאין להם סוף שהלא טבע בתוך האניה שמיד עם התנגשה בקרחון טבעה ולא היה אפשר לצאת, ואם היה רואה אותו גאון את הסרט "טיטניק" הרי שהיה רואה במפורש שאנשים רבים קפצו מן הספינה בחיים והיה להם זמן רב לעשות כך, אף שכמובן ניתן לברר את הדבר משמועות אך אינה דומה שמיעה לראיה, וזוהי אחת ממעלותיה של התרבות. וכיון שאנו עומדים בספירת העומר, ראיתי להזכיר כאן מה ששמעתי מידידי הרב אביתופל הגילוני [רב ישיבת ההסכם "קזינו אילת"] מדוע מתו תלמידי רבי עקיבא דוקא בין פסח לעצרת? ועוד, מדוע מתו על "שלא נהגו כבוד זה בזה" שודאי לא היה באופן גס ובוטה אלא כדרך תלמידי חכמים, האם בשביל זה נתחייבו מיתה? וביאר ידידי כי ידוע שמתו כולם במגפה, ובין פסח לעצרת הוא זמן פריחת ההדרים הגורמת לאלרגיה קשה, כנראה שתלמידי רבי עקיבא לא הקפידו על כללי הנמוס הראויים כגון להתעטש אך ורק לתוך מטפחת, לרחוץ את הידיים היטב בסבון מדי פעם, ועוד כללים כאלו, ודאי דפגם זה בכבוד תלמידי חכמים העביר את המגפה ואת האלרגיה ביתר שאת וביתר עוז, למדנו מכאן עד כמה חשוב הנימוס במיוחד בימי תחלת הקיץ.

מעשה בבחור שהיה כשרון

והיה לו פלאפון

והוא היה חבר של כל הרמיי"ם

והיה לו קשרים

והוא היה אומר חבור'ס

וכל מי שהיה אתו בחדר התארס

והיה לו פרוטקציה

והמוקד של ה"ברורים" הוא היה

והוא כתב הרבה "קריאות קודש" ועוד

והוא היה נראה טוב מאד

ואבא שלו היה ראש כולל

והזכירו את השם שלו שלש פעמים בשעור של ר' הלל

והיה לו כסף די והותר

ופעם הוא היה זוגר

וכלם היו חברים שלו

ועשו זיץ בחדר שלו

והיה לו רשיון

והוא היה פעמיים חזוק בחברון

והוא התמצא בהרבה דברים לבד

והוא היה גיס של גרוסברד

והוא הכניס מערכות להרבה קבצים

ולפעמים בקשו ממנו שיבדוק מבחנים

והוא היה אוכל טשולנט בליל שישי

וגם עושה "משמר" כל יום חמישי

והציעו לו דירות שרואים מהם את הישיבה

ורדפו אחריו מכאן ועד להודעה חדשה

אבל בסוף הוא מת

ולא נשאר לו כלום

חוץ ממסכת ברכות שלמד בישיבה קטנה

א

בערב אחד לא עבות
צלצל הסלפון בבית משפחת נבות
שדכנית חביבה עם המלצות חשובות
לבת רוצה להציע את ה"פצוץ של עולם הישיבות"

מה שמו את שואלת? אומרת ברוב חשיבות
שמו רובינשטיין, שם של בן תורה, ממש דמות!
אם יודע ללמוד? מצליח, הוא עליון, בריכות.
פראק? ועוד איך ילבש, הלא הוא הוא המתאים למשרת רבנות!

יש לו איזה דוד או סבא ראש ישיבה? נזכרה אם הבת
ודאי וודאי, לא הייתי מציעה לכם כל פוזר קט
על מראהו או מדותיו מפילו לא שאלת
אבל אל דאגה לבו לב זהב 200 קראט!

אני כבר "מציעה" זה הכל בסדר
רק הרגע יצאה כאן מהחדר
זילפה קריטנברוביץ בת דודה של שינדלר
בקשר לאחינית שלה שבטלה שדוך עם קרונקלדר..

ב

עוד באותו הערב אבל משפחת רובינשטיין הצלצל הגואל
באורה מעולה לפי התקנון, נגמר עליה ההלל
שמה הוא נבות אבא שלה ראש כולל..
אך גברת רובינשטיין נסערת, "נבות" זה לא מצלצל..

אל תאמרי אלילה שהם בעלי תשובה,
דוקא כן אומרת השדכנית, אזרו לפני ארבעים ושבע שנה
אבא של האמא היה פעמיים ראש ישיבה,
אך גברת רובינשטיין עד עמקי לבה נעלבה

אוי לבושה אוי לארפה

הצעה כזו ממש לא יפה,
אך גם לזה לשדכנית יש תרופה,
הללא גם לכם היה סבא של סבא בוכרין, ההוא שגר באיפה

בעל תשובה עם שמינית ספרדי
הוגן מאד עם ויתור הדדי!

ג

הבוקר הביא עמו בשורה חדשה
לגברת נבות יש טענה קשה
אמנם התברר כי ידיעתו בלמוד לא חלשה
וזה מספיק עד שבעלה יבאן אותו כמנהג כל לוקח אשה

אך אביו! בת דודה של אחינית של גיסתו השלישית
זו הבת של הריס מרחוב כנפי האיפושית
מה נורא, התגרשה מהבן של משפחת גזית
כתם כזה כל שדוך בודאי יכרית!

שדכנית מתנצלת בכל לב
הצעה משפילה כזו, ממש כואב
הם חלילה עוד יחטפו התקף לב
הענין יבורר עוד הערב!

ד

וכאלו להכעיס
גם גברת רובינשטיין שמעה על התכסיס
נודע לה כי לאח אורג של גברת נבות יש גיס
לא עלינו התגרש, הצעה שכזו, ממש מתסיס..

לא ידעה שדכנית את עצמה איפה לשים
איך קרה לה כך לאחר נסיון רב שנים

איך שכלה באמת משני מקרי גרושים
איך תישא פנים כעת לקליינטים הכועסים?

ה

ופתאום, אחד ועוד אחד עשתה שדכנית
בטלפון אחד התבררה התפנית
רעיון גרנדיוזי ממש תכנית
כן, תכנית ויתור הדדית

בסך הכל הריס זו שלרובינשטיין, אבוי, היא קרובה
מגזית הקרוב של נבות כנראה התגרשה...
השדוך כה מושלם, כפיים ספקה
עד היום נפתח בקבוק יין ועוגה...

דברי סיום מאת המחבר זכור לטוב

אמר המחבר החבור הזה לא חברתיו אלא שראיתי כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב אהל זרוק לצדיק ולישרי לב שמיכה וכולהו בני תורא קרנא דתורה קבירא בהו עקרון עקרון לכבש האחד איש את רעהו יגזורו ולאחיו יאמר חנק וכמ"ש תרנגולא ופסיוני הואיל ורבו אהדדי (ב"ק נה.) זה וזה גולם אל שער האשפות כאלו בנו אורווה מאורוות ירושלים. כמעט רכב אחד העם וילך לו ומן שמיא נתנו בפי רסן וחכה [לשון שהנותנה מחכה לדג] ואמתין עוד מעט קט ואראה את הרב במעוטו מוח דחוק הוא דרפי קרמי קרו"ם בלע"ז של מח הצדיק עבד ואין איש שם על לב וקם העם הזה וזנח כל דפסיך ייתי ויצרח וכל רבוע העיר ומבוי עקום דאית לי' דפא ושמע קל קן קולמוסא ייתי וידביק ואמרתי לדבק לא טוב כל המעשה הנעשה לפני ויפול לשון על לשוני נפתחו השיניים ואחזה ובחזוני והנה תולע גדול ורב כעין המילבין הנורא וכדמות הכוי הצומח מאלמנת עסה ועינו האחת פקוחה השני סגורה שותה בעציצו והוא אומר לבלעני עד בלי מה ואנחנו לא נדע בישיבה ובעמידה וישא משלו ויבך ויקרא הושע נא הושע נא כי יראתי מפני האף והחימה מטגריס דבי עילאי ומהרה דמרי עלמא פן יבולע ונגזרתי ואני תריג' עם לבן שמרתי ואתה לך הוכח את בני ישראל כי את תורתך לא שמרו ויאמר אלי שנה לי הלכה אחת ואומר אליו תרנגולת שמרדה פוחתין לה מכתובתה ויצא ניצוץ מחשמל וישרוף את בתי עיני שקורין בריל ויאמר אלי מה אתה רואה ואומר אינו בדין שיונף מקצר על המאריך קח נא החוט הזה הלאה ויוציא את החוט ויסתם החזיון ועלטה גדולה חשכה נפלה עלי ויסתתמו כל ציצין ופרחין שאינם מעכבין ואתן עיני בחזון הלז ואראה שם רמז לאין מספר ואשא תפלתי ואומר אשרי אדם מתפלל תמיד ויתפלל ויאמר, ואמרו

מבעה לשינו ור"ל רבינו הקדוש שהיה מתפלל לרפואת שיניו, וכל לשונות אלו בדוקא כמו שאמרו הביאו עלי כפרה ר"ל כמו פרה היינו הביאו עלי שער, ואמרו אברי' דר"י כחמת כו' ר"ל בריה שברא היה בזה הגודל כעין הבריה הנורא הנ"ל הנראה אלי, אז שמעתי מעשה בתלמיד אחד שהי' רבו מסביר לו כל דבר ד' מאות פעם והיה קשה עליו יצתה בת קול שזכה בשכר ששמעו להרבה מאוט שנים ואמר אם ימשיך כל השנים ללמדני ע"ז הדרך לא בעינא ומיד מת בעוון שזלזל ברבו, וכמעשה דר' עומש"ן בר יוחאי הידוע [ובדוקא צ"ל עומשן שכן הוא במקרא עיר וקדיש מן שמיא נחית כו' וכן עיקר].